

2017 - Rok Tadeusza Kościuszki

«Kościuszko – to dźwięk, który przeraża ucho tyрана»
Lord Byron

W Łucku zainaugurowano Rok Kościuszki

У Луцьку відкрили Рік Костюшка

W 2017 r. ma miejsce 200. rocznica śmierci Tadeusza Kościuszki, który zajmuje szczególne miejsce w panteonie narodowych bohaterów i «jest symbolem wolności i wzorem patrioty nie tylko dla obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, ale i dla Stanów Zjednoczonych Ameryki».

Sejm RP ogłosił Tadeusza Kościuskę patronem roku 2017. W związku z tą decyzją w Łucku zainaugurowano Rok Tadeusza Kościuszki. Spotkanie zorganizowane 2 lutego w Wołyńskiej Bibliotece Naukowej im. Ołeny Pczilki przez Towarzystwo Polskiej Kultury im. Tadeusza Kościuszki miało bardzo uroczysty charakter. Zgromadziło ono młodzież i dorosłych związanych z TKP i zainteresowanych polską historią, a gośćmi honorowymi byli przedstawiciele Konsulatu Generalnego RP w Łucku pani Anna Babiak-Owad i pan Paweł Owad.

W ramach Roku Tadeusza Kościuszki TPK zaplanowało różne imprezy i przedsięwzięcia. 2 lutego został ogłoszony Konkurs Plastyczny «Tadeusz Kościuszko w oczach dzieci», którego finał przewidziano na 15 października 2017 r.

25 lutego odbędzie się X Konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Polskiej dla mieszkańców Ukrainy.

26 marca o godz. 12.00 w Wołyńskim Muzeum Krajoznawczym – spotkanie «O Kościuszcze... słowem i piosenką».

Na 6 kwietnia zaplanowane są przeglądy filmów o tematyce historycznej (początek o 16.00 i o 17.30 w Wołyńskiej Bibliotece Naukowej).

26 kwietnia o 15.30 w Gimnazjum nr 4 im. Modesta Lewickiego (s. 44) Jadwiga Demczuk, nauczycielka skierowana do Łucka przez ORPEG, przeprowadzi otwartą lekcję «Kościuszko – bohater świata».

W maju 2017 r. członkowie TPK zwiedzą Kopiec Kościuszki w gminie Dubienka, następnie w sierpniu odwiedzą Białoruś i Lubieszów na Ukrainie. W trakcie tych wyjazdów będzie realizowany film «Śladami Kościuszki», którego premiera odbędzie się 15 października 2017 r.

W ramach Roku Kościuszki, we wrześniu, zaplanowany również XI Festiwal Polskiej Piosenki Młodzieżowej.

Nad przebiegiem całości czuwa prezes Towarzystwa Polskiej Kultury im. Tadeusza Kościuszki w Łucku pani Nina Poremska.

MW

У 2017 р. минає 200-та річниця смерті Тадеуша Костюшка, який займає особливе місце в пантеоні польських національних героїв та «є символом свободи і зразком патріота не тільки для громадян Польщі, але й Сполучених Штатів Америки».

Sejm RP оголосив Тадеуша Костюшка покровителем 2017 року. Це стало приводом, щоб відкрити Рік Костюшка в Луцьку. Зустріч, яку Товариство польської культури імені Тадеуша Костюшка організувало 2 лютого у Волинській обласній науковій бібліотеці імені Олени Пчілки, мала урочистий характер. У ній взяли участь молодь і дорослі, які пов'язані з ТПК та цікавляться польською історією. Почесними гостями заходу були представники Генерального консульства Польщі в Луцьку – консули Анна Бабяк-Овад та Павел Овад.

У рамках Року Тадеуша Костюшка товариство проведе ряд заходів. Зокрема, 2 лютого було оголошено художній конкурс «Тадеуш Костюшко очима дітей», підсумки якого підб'ють 15 жовтня 2017 р.

25 лютого відбудеться X Декламаторський конкурс польської поезії і прози для мешканців України.

26 березня о 12.00 у Волинському краєзнавчому музеї пройде зустріч «Про Костюшка ... словом і піснею».

WM

У Рівному теж діє польський клуб

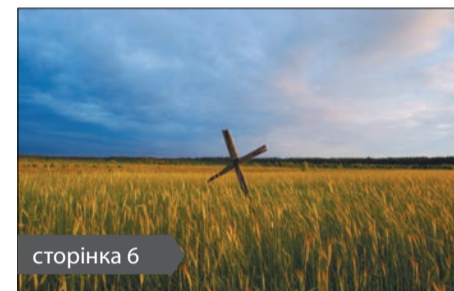
W Równem też działa polski klub

сторінка 3

Його імені ніхто не запам'ятав

Jego imienia nikt nie zapamiętał

сторінка 6

«Дорога зі скла» зазвучала по-новому

«Droga ze szkła» zabrzmiała na nowo

сторінка 8

«Національне читання – 2017»: можна вибрати книгу

Narodowe Czytanie 2017: można oddać głos na książkę

сторінка 10

В Олиці знайшли портрети Радзивілів

W Ołyce znaleziono portrety Radziwiłłów

сторінка 12

Polskie czwartki w Łucku

Польські четверги в Луцьку

«Monitor Wołyński» niejednokrotnie pisał o spotkaniach Klubu Polskiego w Łucku. Uczestnicy klubu mogą spotykać się z ciekawymi ludźmi, doskonalić znajomość języka polskiego, poznawać kulturę i historię Polski. Dziś o działalności tej instytucji opowiadają nam jej założyciele, członkowie i goście.

Od października 2016 r. w Łucku działa Klub Polski założony z inicjatywy Konsulatu Generalnego RP w Łucku. Działalność Klubu aktywnie wspierają studenci polonistyki Wschodnioeuropejskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki. Spotkania odbywają się co czwartek w przyjaznej atmosferze kawiarni «Innerspace». W ciągu czterech miesięcy działalności Klub zorganizował dwanaście spotkań i przyjął wielu gości-moderatorów z Polski. Aby dowiedzieć się więcej o specyfice jego działalności, rozmawialiśmy z założycielami, członkami i gośćmi Klubu Polskiego w Łucku.

«Na Wołyniu zawsze istniało dość duże zainteresowanie językiem polskim, kulturą i tradycjami naszego zachodniego sąsiada. Dowodem na to jest wprowadzenie lekcji języka polskiego w większości szkół średnich w obwodzie wołyńskim i popularność specjalności «Język i literatura (polska)» na WUN im. Łesi Ukrainki. Jednak brakowało miejsca, gdzie można byłoby się spotkać i porozmawiać, ale nie w ławkach studenckich i nie w relacji «nauczyciel (wykładowca) – uczeń (student)», a w kreatywnej atmosferze, gdzie poznawanie czegoś nowego jest dokonane nie pod przymusem, a dobrowolnie, gdy przebywasz wśród ludzi o podobnych poglądach, różnych pod względem wieku, zawodu (uczniowie, studenci, nauczyciele, wykładowcy, ekonomiści, konsulowie, lekarze, prawnicy, dziennikarze itd.), ale których łączy chęć rozwoju, doskonalenia się, poszerzania swoich horyzontów, ciekawego i wesołego spędzania wolnego czasu» – opowiada inspirator i współorganizator klubu, docent Katedry Filologii Słowiańskiej WUN Julia Wasejko.

Spotkania Klubu Polskiego poświęcone są Polsce, m.in. polskiej literaturze, historii i kulturze. «Nie ograniczamy jednak naszych rozmów do terenów Polski. Poruszamy tematy I wojny światowej, życia Polaków na Ukrainie, polskiej muzyki, filmów, polityki, kultury ludowej w kontekście europejskim, porównując z rzeczywistością ukraińską, obserwując prawdziwe i pozytywne wzajemne oddziaływania naszych przestrzeni kulturowych. Klub Polski to wykłady, rozmowy, gry, piosenki, wiersze, filmy, przedstawienia, wycieczki, wyjazdy szkoleniowe itp.» – mówi Julia Wasejko. Podkreśla, że szczególne zasługi w założeniu Klubu położył Konsulat Generalny RP w Łucku, a w szczególności konsul Marek Zapór, aktywnie wspierający działalność Klubu.

«W Łucku pojawiali się ciekawi ludzie, których chciałoby się pokazać szerszej publiczności, natomiast wcześniej nie było ani miejsca, ani formuły, żeby to zrobić. Stąd wziął się pomysł jakiegoś miejsca spotkań» – mówi konsul Marek Zapór. Odpowiadając na pytanie o tym, jak są dobierane tematy do dyskusji i goście, których można zaprosić, konsul zaznacza, że to w zasadzie dzieje się samo. Albo okazuje się, że akurat

będzie w Łucku ktoś ciekawy, albo pojawia się jakiś pomysł, co fajnie byłoby pokazać. Czasami też ludzie sami się zgłaszają z propozycjami.

W ciągu czterech miesięcy działalności Klubu Polskiego w Łucku gościli tam Tomasz Kuba Kozłowski z Domu Spotkań z Historią w Warszawie, młodzi polscy dyplomaci Jarosław Galuba i Monika Hoffa, przedstawiciele Muzeum II Wojny Światowej Bartłomiej Garba, Waldemar Kowalski, Dmitriy Panto oraz Dominik Jagodziński, profesor Instytutu Sławiistyki PAN Helena Krasowska, pracownik Instytutu Pamięci Narodowej Konrad Rokicki, polski polityk Paweł Zalewski, profesor Akademii imienia Jana Długosza w Częstochowie Adam Regiewicz itp. A w dniu 2 lutego członkowie Klubu wybrali się w goście – na wycieczkę do wspólnego ukraińsko-polskiego przedsięwzięcia «Modern-Expo», wiodącego producenta i dostawcy wyposażenia handlowego w Europie Centralnej oraz Wschodniej.

«Podczas swojego występu w Klubie Polskim» miałam okazję opowiadać o bilingwizmie polskich mniejszości narodowych na terenie Bukowiny i Ukrainy Wschodniej, znaczeniu języka polskiego w ich religii i życiu codziennym, a także o specyfice języka ludności przygranicznej» – mówi Helena Krasowska. Podkreśla również, że w Klubie Polskim można skutecznie umocnić pozycję kulturową i społeczną Polski oraz Ukrainy, co jest szczególnie ważne w czasie, gdy budowa pozytywnego wizerunku obu państw jest wyzwaniem dla społeczeństwa.

Adam Regiewicz, który podczas swojego pobytu w Łucku miał okazję poprowadzić wykład w Klubie Polskim, mówi, że samą ideę popołudniowych spotkań w pozaakademickim miejscu inicjatyw kulturalnych zrozumiał dopiero na miejscu, gdy zobaczył uczestników – zainteresowanych kulturą polską mieszkańców Ukrainy. «Celem działania klubu wydaje mi się budowanie obrazu polskości bliższego niż ten, jaki wyłania się z podręczników czy oficjalnych przekazów. Spotkania, które są tam organizowane przybliżają kulturę polską – dawną i współczesną, a tym samym pozwalają lepiej zrozumieć tożsamość «drugiego», bez której nie można budować porozumienia między naszymi narodami. To właśnie chęć budowania mostów, porozumienia wydaje się dziś najważniejszą kwestią pomiędzy sąsiadami, jakimi Polska i Ukraina są od lat» – dodaje. W Klubie Adam Regiewicz opowiadał o polskiej muzyce alternatywnej, o trendach i kierunkach jej rozwoju. Podkreśla: «Spotkaniu towarzyszyło autentyczne zainteresowanie, o czym świadczyły emocjonalne reakcje, komentarze i wreszcie po dość długim (półtoragodzinnym) wystąpieniu chęć kontynuowania opowieści». A najważniejszą, jego zdaniem, w Klubie Polskim jest możliwość bliskiego i ciepłego kontaktu z drugim człowiekiem, który w dyskursie narodowym często jawi się obco, w

«Волинський монітор» неодноразово писав про зустрічі Польського клубу в Луцьку. Його відвідувачі спілкуються із цікавими людьми, вдосконалюють знання польської мови, пізнають культуру та історію Польщі. Сьогодні про діяльність цієї інституції розповідають її організатори, гості та учасники.

Із жовтня 2016 р. у Луцьку діє Польський клуб, створений з ініціативи Генерального консульства RP. Діяльність клубу активно підтримують студенти полоністики Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Зустрічі відбуваються щочетверга в неформальній атмосфері антикафе «Innerspace». За чотири місяці діяльності клуб організував дванадцять заходів та прийняв багато гостей-модераторів із Польщі. Щоб дізнатися більше про особливості його діяльності, ми поспілкувалися з організаторами, гостями, відвідувачами Польського клубу в Луцьку.

«У волинському регіоні інтерес до вивчення польської мови, культури, традицій нашого західного сусіда завжди був великим. Доказом цього є введення уроків польської мови в більшості середніх навчальних закладів області, популярність спеціальності «Мова та література (польська)» у СНУ імені Лесі Українки. Проте бракувало місця, де можна було б зустрітися й porozmawiać, не сидючи за партами, не у форматі «вчитель (викладач) – учень (студент)», а у креативній atmosferze, де пізнання нового відбувається не з примусu, а з власного бажання, коли перебуваєш серед однодумців, різних за віком, професійною діяльністю (учні, студенти, викладачі, вчителі, економісти, консули, лікарі, юристи, журналісти і т.д.), але яких об'єднує бажання розвиватися, вдосконалюватися, розширювати свої горизonti, цікаво й весело проводити вільний час», – розповідає натхненник та співорганізатор клубу, доцент кафедри слов'янської філології СНУ Юлія Васейко.

Зустрічі Польського клубу присвячені Польщі загалом, її літературі, історії, культурі зокрема. «Проте ми не обмежуємо клубні розмови територіальними кордонами Польщі, адже розглядаємо тему Першої світової війни, життя поляків в Україні, польської музики, кіно, політики, народної культури в загальноєвропейському контексті, проводячи паралелі з українською реальністю, відслідковуючи реальні та можливі позитивні взаємовпливи наших культурних просторів. Волинський клуб – це лекції, бесіди, ігри, пісні, поезії, фільми, інсценізації, екскурсії, навчальні виїзди і т.п.», – зазначає Юлія Васейко. Підкреслює, що особлива заслуга у створенні клубу належить Генеральному консульству RP у Луцьку, зокрема, консулу Мареку Запуру, який підтримує клуб та сприяє його розвитку.

«До Луцька приїжджають цікаві люди, яких хотілося показати ширшій аудиторії, однак раніше не було ані місця, ані формули, щоб це зробити. Тому виникла ідея організувати певне місце зустрічей», – розповідає консул Марек Запур. Відповідаючи на питання про те, як здійснюється підбір тем для обговорення та

гостей, яких можна запросити, консул зазначає, що все це відбувається саме по собі: або виявляється, що Луцьк відвідає хтось цікавий, або ж з'являється ідея, яку було би цікаво реалізувати, іноді теж самі люди звертаються з пропозиціями.

У гостях Польського клубу в Луцьку протягом чотирьох місяців його діяльності побували Томаш Куба Козловський із Дому зустрічей з історією у Варшаві, молоді польські дипломати Ярослав Галуба та Моніка Хоффа, представники Музею Другої світової війни в Гданську Бартоломей Гарба, Вальдемар Ковальський, Дмитрій Панто та Домінік Ягодзінський, професор Інституту славистики Польської академії наук Гелена Красовська, працівник Інституту національної пам'яті Польщі Конрад Рокицький, польський політик Павел Залевський, професор Академії імені Яна Дługоса в Ченстохові Адам Регевич та ін. А 2 лютого члени клубу самі вибралися в гості – на екскурсію до спільного українсько-польського підприємства «Модерн-Експо», провідного виробника й постачальника торгового обладнання в Центральній і Східній Європі.

«Під час свого виступу в Польському клубі я мала нагоду розповісти про бilingwizm польських меншин на території Буковини та Східної України, важливість польської мови в їхній релігії та повсякденному житті, а також про специфіку мови прикордонного населення», – розповідає Гелена Красовська. Вона також підкреслює, що в Польському клубі можна ефективно зміцнити культурну та соціальну позиції Польщі та України, що особливо важливо в час, коли побудова позитивного іміджу обох держав є викликом для суспільства.

Адам Регевич, котрому під час перебування в Луцьку запропонували провести лекцію в Польському клубі, зазначає, що саму ідею післяобідньої зустрічі в позаакадемічному осередку культурних ініціатив зрозумів лише на місці, коли побачив її учасників – зацікавлених польською культурою мешканців України. «Наскільки я розумію, мета клубу – це формування образу Польщі ближчим, ніж той, який формується підручниками або офіційними повідомленнями. Зустрічі, які там проводяться, поєднують давню й сучасну культуру Польщі, а, отже, дозволяють краще зрозуміти особистість «іншого», без чого не можна побудувати згоди між нашими народами. Адже власне бажання будувати мости porozumienia на сьогодні є найважливішим завданням, яке вже багато років стоїть перед нашими державами», – додає він. У клубі Адам Регевич розповідав про польську альтернативну музику, тенденції та напрямки її розвитку. Підкреслює: «Зустріч супроводжував справжній інтерес, про що свідчили емоційні реакції, коментарі та, зрештою, після його півторагодинного виступу, бажання

рзeczywistości okazuje się być kimś o wiele bliższym, przeżywającym te same radości, smutki i wątpliwości.

Dzieli się swoimi wrażeniami związаными з діяльністю Klubu i jego stali bywalcy. Wszyscy oni zwracają uwagę na to, że Klub Polski daje możliwość komunikowania się z ciekawymi ludźmi, doskonalenia znajomości języka polskiego, zapoznania się z kulturą, historią, zwyczajami i tradycjami Polski, przeszłością i teraźniejszością tego kraju.

Natalia Kormyłecka, studentka drugiego roku WUN, uważa, że każde spotkanie Klubu nie jest podobne do poprzedniego: «Jestem stałym uczestnikiem Klubu, ponieważ za każdym razem, uczęszczając na spotkania, doświadczam nowej wiedzy, kontaktów oraz pozytywnych emocji».

Zdaniem Wiktorii Huły, studentki pierwszego roku WUN, Klub Polski – to miejsce, gdzie każdy ma możliwość poznawania czegoś nowego i rozmowy z native speakerami. «Podobają mi się spotkania, gdzie opowiadają o tym, czym zajmują się nasi polscy rówieśnicy, jakiej muzyki słuchają, jakie filmy oglądają».

Docent Katedry Międzynarodowych Stosunków Gospodarczych I Zarządzania Projektami WUN Iryna Kyciuk po raz pierwszy trafiła na spotkanie Klubu Polskiego 19 października. W tym dniu przedstawiciele Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku opowiadali o ekspozycji, której skala i wyjątkowość wprawiają w zdumienie. Mówi: «Również bardzo dobrze pamiętam spotkanie, którego temat został poświęcony legendom polskim. To właśnie tutaj dowiedziałam się o stosunkowo nowym trendzie w polskiej kulturze – utalentowani reżyserzy w nowatorski sposób kręcą klasyczne legendy polskie».

«Podoba mi się to, że Klub Polski usuwa przeszkody między ludźmi, sprawia, że jesteśmy bliżej siebie», – mówi Katarzyna Szmakowa, studentka drugiego roku WUN. Uważa, że Klub daje nową wiedzę i jednoczy wszystkich uczestników spotkań: studentów, wykładowców, naukowców, konsultantów, itd.

Kierownik Kamień-Koszyrskiego Oddziału Spółki Publicznej «Wołyńoblenergo» Denys Butolin, który uczy się języka polskiego, dawno już szukał miejsca spotkań z ludźmi mającymi podobne zainteresowania, aby mieć możliwość rozmawiania po polsku. Otwarcie Klubu Polskiego w Łucku stało się dla niego miłą niespodzianką: «Najpierw zaskoczyła mnie atmosfera Klubu – przyjazna, niemal rodzinna, potem tematy – aktualne, ciekawe, wesołe. Fajnie, że zapraszają tu właśnie przedstawicieli polskiej edukacji, kultury i dyplomacji. Miło, że przyjść do Klubu mogą wszyscy chętni. Żadnych ograniczeń, tylko zainteresowanie i dobry nastrój. Szczególnie polecam!»

Komentując przyszłość Klubu Polskiego w Łucku, konsul Marek Zapór zauważa: «Mam nadzieję, że Klub będzie trwał i się rozwijał, ale to zależy nie tylko ode mnie. Klub tworzą ludzie. Każdy ma coś ciekawego do przekazania innym. Czekam, aż ktoś podejdzie do mnie i powie, na przykład: «Zwiedzałem polskie zabytki i chcę o tym opowiedzieć i pokazać zdjęcia» albo «Chcielibyśmy na następnym spotkaniu podyskutować na taki temat...» Wtedy o przyszłość Klubu będą spokojny».

Anastazja OLEKSIUK

Foto: Iryna KANAHEJEWA

uczestników dalej słuchać його розповідь». Найважливішим із того, що дає Польський клуб, він вважає можливість близького контакту з іншою людиною, яка в національному дискурсі виступає чужою, проте виявляється набагато ближчою, здатною переживати ті ж самі радості, печалі й сумніви.

Діляться своїми враженнями від діяльності клубу і його постійні відвідувачі. Всі вони звертають увагу на те, що «Польський клуб» дає можливість поспілкуватися із цікавими людьми, вдосконалити знання польської мови, ознайомитися з культурою, історією, звичаями та традиціями Польщі, минулим та сьогоденням країни.

Наталія Кормилецька, студентка другого курсу СНУ, вважає, що кожна зустріч не схожа на попередню: «Я постійний учасник клубу, оскільки щоразу, відвідуючи його зустрічі, я отримую масу нового досвіду, знань, знайомств та позитивних емоцій».

На думку Вікторії Гули, студентки першого курсу СНУ, Польський клуб – це місце, де кожен має змогу дізнатися щось нове для себе та поспілкуватися із носіями мови. «Мені подобаються зустрічі, на яких розповідають про те, чим займаються наші польські ровесники, яку музику вони слухають, які фільми дивляться», – додає вона.

Доцент кафедри міжнародних економічних відносин та управління проектами СНУ Ірина Кицюк уперше потрапила на зустріч Польського клубу 19 жовтня. Тоді представники Музею Другої світової війни в Gdańsku розповіли про експозицію, масштаби та унікальність якої вражають. Ділиться: «Надзвичайно запам'яталася також зустріч, тема якої була присвячена польським легендам, адже саме

тут я дізналася про порівняно новий культурний перформанс у Польщі – майстерні режисери знімають класичні польські легенди на новий лад».

«Мені подобається те, що Польський клуб стирає перешкоди між людьми, робить нас ближчими один до одного», – каже Катерина Шмакова, студентка другого курсу СНУ. Вона вважає, що клуб дає нові знання та об'єднує всіх, хто приходить на зустрічі: студентів, викладачів, науковців, консулів та ін.

Директор Камінь-Каширської філії ПАТ «Волиньобленерго» Денис Бутолін, який вивчає польську мову, давно шукав «клуб за інтересами», щоб мати можливість нею спілкуватися. Відкриття Польського клубу в Луцьку стало для нього приємною несподіванкою: «Спершу вразила атмосфера клубу – дружна, майже сімейна, потім теми – актуальні, пізнавальні, веселі. Чудово, що сюди запрошують саме діячів освіти, культури та дипломатії з Польщі. Приємно, що відвідати клуб можуть усі охочі. Жодних обмежень, лише зацікавлення та гарний настрій. Відверто раджу завітати!»

Коментуючи майбутнє Польського клубу в Луцьку, консул Marek Zapur зазначає: «Сподіваюся, що клуб буде діяти й розвиватися, але це залежить не лише від мене. Клуб творять люди. У кожного з нас є щось цікаве, аби розказати іншим. Я чекаю, коли хтось підійде до мене й, наприклад, скаже: «Я відвідав польські пам'ятки та хотів би про це розказати й показати фото» або «На наступній зустрічі клубу ми би хотіли обговорити таку тему...» Тоді я був би спокійний за майбутнє клубу».

Анастасія ОЛЕКСЮК

Фото: Ірина KANAHEJEWA

W Równem też działa polski klub У Рівному теж діє польський клуб

Na Narodowym Uniwersytecie Gospodarki Wodnej i Zarządzania Zasobami Naturalnymi w Równem rozpoczął działalność bezpłatny Klub Języka Polskiego.

Założycielami Klubu w Równem są wykładowca języka polskiego, fotograf Grzegorz Kubiak wspólnie z organizacją pozarządową «Platforma Współpracy «Prostir» i Narodowym Uniwersytecie Gospodarki Wodnej i Zarządzania Zasobami Naturalnymi.

Na pierwsze spotkanie Klubu Języka Polskiego, które miało miejsce 31 stycznia, przyszło tak dużo ludzi, że organizatorzy zmuszeni byli do zmiany sali w ostatnich minutach przed spotkaniem. Ta, w której początkowo miało odbyć się nie zamieściłaby wszystkich chętnych. «Przyszło o wiele więcej osób niż przewidywaliśmy – według przybliżonych szacunków ok. 400. Liczyliśmy, że do Klubu przyjdzie 50–70 osób. W związku z tak ogromnym zainteresowaniem postanowiliśmy zaprowadzić obowiązkową rejestrację do dwóch grup. Minęło pół dnia, a zapisało się ok. 170 osób, więc skończyliśmy rejestrację» – mówi Andrzej Matwijew z Platformy Współpracy «Prostir».

31 stycznia studenci i wykładowcy, a także goście spoza Uniwersytetu razem z Grzegorzem Kubiakiem poznawali się nawzajem, dyskusyjnie

wali i uczyli się pisać niektóre zwroty po polsku. Członkowie Klubu będą uczyć się podstaw komunikacji, ćwiczyć poprawną wymowę, oglądać filmy i przedstawienia, śpiewać piosenki, czyli będą robić wszystko to, co pomoże lepiej poznać język polski. Spotkania poprowadzi Grzegorz Kubiak. Organizatorzy mówią, że jeśli pojawi się taka możliwość, będą zapraszali również innych gości z Polski.

Spotkania Klubu będą odbywały się we wtorek i czwartki o 18.30 w kampusie NUGWiZZN. Mimo zakończenia zapisów do Klubu, organizatorzy rozpoczęli dodatkową rejestrację (więcej tu: www.facebook.com/prostir.rivne).

Natalia DENYSIUK

Foto: www.facebook.com/Національний_університет_водного_господарства_та_природокористування

У Національному університеті водного господарства та природокористування в Рівному розпочав свою діяльність безкоштовний Klub польської мови.

Klub у Рівному заснували викладач польської мови, фотограф Гжегож Куб'як спільно із громадською організацією «Платформа взаємодій «Простір» та Національним університетом водного господарства і природокористування.

На першу зустріч Klubu польської мови, яка відбулася 31 січня, завітала така кількість зацікавлених осіб, що організатори змушені були в останні хвилини змінити аудиторію. Запланована не вмістила би всіх охочих. «Прийшло набагато більше осіб, ніж ми очікували. За приблизними підрахунками, до 400. Хоча розраховували ми на 50–70 учасників клубу. У зв'язку з таким ажіотажем ми вирішили оголосити обов'язкову реєстрацію, поділившись всіх охочих на дві групи. За півдня зареєструвалися близько 170 осіб, тому реєстрація була припинена», – розповідає Андрій Матвійєв із Платформи взаємодій «Простір».

31 січня студенти та викладачі, а також гості з-поза університету під керівництвом Гжегожа Куб'яка знайомилися, ставили запи-

тання, вчилися писати деякі фрази польською мовою. Зустрічі клубу будуть присвячені особливостям спілкування польською мовою: як вітатися, як спілкуватися по телефону, як правильно вимовляти слова. Окрім цього, дивитимуться фільми й вистави, співатимуть пісні, тобто робитимуть усе те, що допомагає краще розуміти мову. Зустрічі вестиме Гжегож Куб'як, але організатори зазначають, що, якщо з'явиться така можливість, запрошуюватимуть також інших гостей-поляків.

Зустрічі клубу відбуватимуться кожного вівторка й четверга о 18:30 в головному корпусі НУВГП. Попри те, що основна група слухачів клубу вже набрана, організатори проводять додаткову реєстрацію (див. www.facebook.com/prostir.rivne).

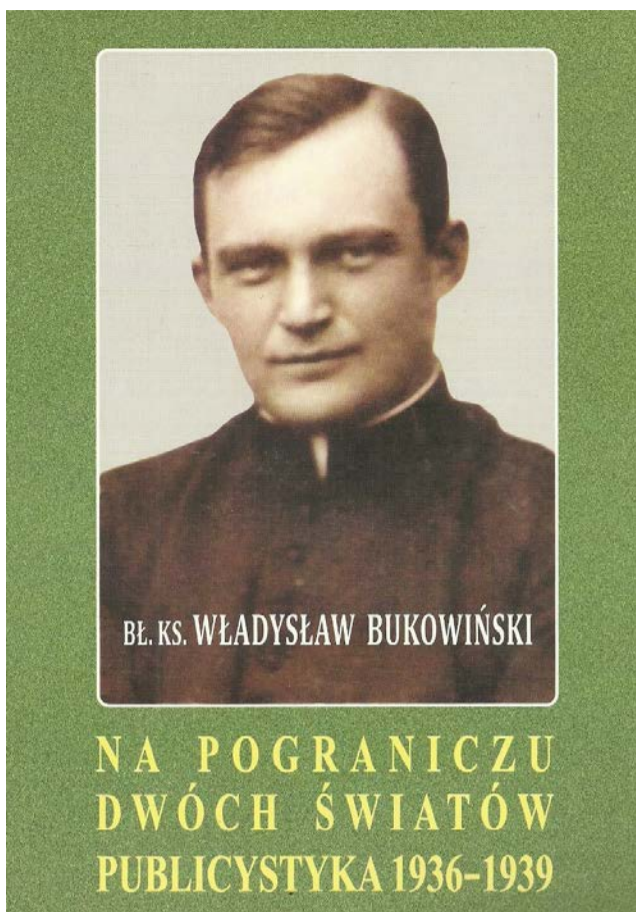
Наталія ДЕНИСЮК

Фото: www.facebook.com/Національний_університет_водного_господарства_та_природокористування

«На пограниччу двох світів»

«На пограниччі двох світів»

Pod koniec ubiegłego roku ukazała się książka pt. «Bł. Ks. Władysław Bukowiński. Na pograniczu dwóch światów. Publicystyka 1936–1939», wydana przez Wydawnictwo «Wołanie z Wołynia» (seria «Biblioteka Wołania z Wołynia», t. 118). Pozycja ta zawiera dzieła publicystyczne ks. Władysława Bukowińskiego – polskiego kapłana, proboszcza Łuckiej parafii katedralnej, którego los był związany z Ukrainą, w szczególności z Wołyniem i Podolem, a także z Kazachstanem.

Наприкінці минулого року у видавництві «Воляння з Волині» вийшла друком книга «Блаж. кс. Владислав Буковинський. На пограниччі двох світів. Публіцистика 1936–1939» (серія «Бібліотека Воляння з Волині», т. 118). У книзі зібрані публіцистичні твори отця Владислава Буковинського – польського священика, настоятеля луцької кафедральної парафії, доля якого пов'язана з Україною, зокрема з Волинню і Поділлям, та Казахстаном.

Władysław Bukowiński urodził się 4 stycznia 1905 r. w Berdyczowie. W 1918 r. zmarła jego matka, Jadwiga z d. Scipio del Campo. W 1920 r. ojciec, Cyprian Józef Bukowiński, uciekając przed nadciągającą bolszewią wywiózł rodzinę do Krakowa. To właśnie tutaj ten młody i zdolny człowiek otrzymał wykształcenie prawnicze na Uniwersytecie Jagiellońskim, równoległe ukończywszy z wyróżnieniem Polską Szkołę Nauk Politycznych. Odkrywszy w sobie powołanie kapłańskie Władysław wstąpił do Krakowskiego Seminarium Archidiecezjalnego, a w 1936 r. wyjechał do Łucka, na Kresy, gdzie zamierzał swoje życie poświęcić służbie Bogu i ludziom.

W Łucku młody neoprezbiter zanurzył się w wir pracy, oprócz posługi kapłańskiej wykładając w miejscowym seminarium i szkołach, sprawując stanowisko redaktora dwóch czasopism katolickich oraz prowadząc działalność publiczną.

Los mieszkańców Wołynia, w tym również i Władysława Bukowińskiego, zmienił się gwałtownie wraz z początkiem II Wojny Światowej i okupacją sowiecką. 17 września 1939 r. biskup Łucki Adolf Piotr Szelażek mianował ks. Władysława proboszczem parafii katedralnej w Łucku. W sierpniu 1940 r. Bukowiński po raz pierwszy został aresztowany. Prawie rok spędził w łuckim więzieniu. 23 czerwca 1941 r., tuż po wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej, więźniowie zostali wyprowadzeni na egzekucję na więzienne podwórce. Jednak Opatrzność Boża zrzuciła inaczey i Władysław Bukowiński ocalał.

Po kilkuletniej okupacji niemieckiej wrócili sowieci. Drugi areszt miał miejsce na początku 1945 r. Po półtorarocznym uwięzieniu i śledztwie zapadł wyrok: dziesięć lat łagrów. Karę odbywał ks. Władysław najpierw w Czelabińsku, a potem – w Kazachstanie, gdzie został po uwolnieniu w 1954 r., aby posługiwać wśród Polaków, Niemców, Ukraińców i Litwinów zesłanych tu przez reżim komunistyczny. W 1955 r. otrzymał propozycję wyjazdu do Polski, lecz z niej nie skorzystał, nie chcąc zostawić na pastwę losu powierzony mu owczarni. W 1958 r. – czekał go kolejny areszt i trzyletni wyrok.

Niezamordowana praca, wyjazdy misyjne do katolików znajdujących się w Uzbekistanie, Tadżykistanie i na Syberii silnie nadwyrężyły zdrowie ks. Władysława Bukowińskiego. Nie zważając jednak na przekonywania ze strony przyjaciół i zalecenia lekarzy do ostatniego tchu służył wiernym w Kazachstanie. Zmarł 3 grudnia 1974 r. w Karagandzie. Tam też został pochowany. 11 września 2016 r. Władysław Bukowiński został przez Kościół ogłoszony błogosławionym.

Po przypomnieniu życiorysu tego bohaterkiego kapłana, wróćmy do książki. Zawiera ona artykuły Władysława Bukowińskiego, które ukazały się w ówczesnych wołyńskich periodykach katolickich, m.in. w tygodniku «Życie Katolickie», którego redaktorem naczelnym był sam autor oraz w miesięczniku «Spójnia». Zostały one napisane w latach 1936–1939, czyli w początkowym okresie posługi kapłańskiej ks. Władysława Bukowińskiego na naszym terenie. Od razu zwraca uwagę szeroki krąg zainteresowań młodego wówczas księdza. Oprócz artykułów poruszających naturalnie kwestie moralne i religijne,

spora część publikacji jest poświęcona problemom społecznym, gospodarce rolnej, polityce, kulturze, edukacji oraz historii. Ze szczególną wagą Bukowiński podchodził do zagadnień społecznych, kwestii świadomości narodowej i państwowej obywateli oraz wychowania młodzieży.

Ta pozycja książkowa została trafnie zatytułowana «Na pograniczu dwóch światów», ponieważ ówczesna Polska była «strefą przygraniczną» Europy i Związku Radzieckiego – dwóch diametralnie różnych systemów światopoglądowych. Owa cywilizacyjna linia podziału przemieszcza się obecnie dalej na wschód. Ziemie ukraińskie są obecnie pograniczem Europy i Azji oddzielającym świat cywilizowany od imperium zła, znievolenia i kłamstwa.

Artykuły te niewątpliwie zainteresują miłośników historii oraz badaczy przeszłych dziejów Wołynia. Można by je nazwać tzw. dokumentami epoki. Ale czy tylko na tym polega ich wartość? Bynajmniej. Jak paradoksalnie by to nie zabrzmiało, ale przecież sporo kwestii, które w swoich artykułach poruszał ks. Bukowiński przed 80 laty, nie straciły nic na aktualności, a zwłaszcza dla Ukrainy. Podobieństwa pomiędzy Polską lat 30. XX wieku a współczesną Ukrainą są uderzające. Młoda niepodległa Polska stawiała czoło dokładnie tym samym problemom: niezadowoleniu części ludności z polityki nowych władz, nostalgii za przeszłością – kiedy wszystko było tańsze (o! nie tylko Ukraińcom jest znana tęsknota za tanią kielbasą!), masowej emigracji, potężnym działaniem maszyny propagandowej wschodniego sąsiada, która zapowiadała koniec wyzysku i rychny raj na ziemi pod rządami sowieków. A poza tym – niedołączność władz, korupcja, patriotyzm fasadowy, brak jedności i zobojętnienie obywateli... Żadnych skojarzeń?

Na osobną uwagę zasługują rozważania Bukowińskiego dotyczące podzielonego społeczeństwa kresowego i dróg prowadzących do przywrócenia jedności Polski. Właśnie jedność autor uważał za podstawę prawidłowego rozwoju państwa oraz jego siłą napędową. Z niektórymi jego poglądami, owszem, można się nie zgadzać, można polemizować. Aczkolwiek, warto zapoznać się z jego myślą choćby dlatego, że teraz Ukraina stoi wobec wyzwania «resocjalizacji» regionów wschodnich, podobnie jak niegdyś Polska w okresie międzywojennym.

Na zakończenie pragnę skierować słowa wdzięczności Redaktorom tego wydania – p. Marii Kalas oraz ks. kan. Witoldowi-Josifowi Kowaliwowi, proboszczowi parafii w Ostrogu i Redaktorowi naczelnemu czasopisma «Wołanie z Wołynia». Pracę wykonaną przez nich można bez przesady nazwać tytaniczną, ponieważ udało im się zawrzeć w jednej pozycji książkowej ponad 80 artykułów pochodzących z różnych periodyków wydanych w latach 1936–1939. Na szczególne uznanie zasługują materiały informacyjno-pomocnicze, w tym około 200 szczegółowych i rzetelnie opracowanych przypisów.

Anatolij OLIKH

Владислав Буковинський народився в 4 січня 1905 р. у Бердичеві. В 1918 р. хлопець осиротів – померла його мати, Ядвіга Сціпіо дель Кампо. В 1920 р. Кипріяні Йосиф Буковинський, батько, втікаючи від більшовицької навали, вивіз свою родину до Кракова. Тут здібний юнак здобув юридичну освіту в Ягеллонському університеті й паралельно закінчив із відзнакою ще й Польську школу політичних наук. Відчувши священницьке покликання, Владислав пішов до Краківської семінарії. У 1931 р. отримав священницький сан, кілька років працював у Краківській архідієцезії, а в 1936 р. виїхав у Луцьк, на Креси, де він усе життя мріяв служити Богові та людям.

У Луцьку молодий священик із головою поринув у працю – крім священницького служіння, викладав кілька предметів у місцевій семінарії та школах, працював редактором у двох католицьких часописах, займався громадською діяльністю.

Доля Владислава Буковинського, як і всіх волинців, різко змінилася з початком Другої світової війни – прийшли радянські окупанти. 17 вересня 1939 р. єпископ луцький Адольф Петро Шельонжек призначив отця Владислава настоятелем кафедральної парафії в Луцьку. В серпні 1940 р. Буковинського вперше арештували. Майже рік отець Владислав провів у Луцькій тюрмі, а 23 червня 1941 р., коли гітлерівська Німеччина напала на Радянський Союз, його разом із іншими в'язнями вивели на розстріл у двір в'язниці.

Проте Боже Провидіння розпорядилося, що Владислав Буковинський уцілів. Потім була німецька окупація, знову радянська. Вдруге священика арештували на початку 1945 р. Далі – півтора року слідства та в'язниці, вирок – десять років таборів, які отець Владислав відбував спочатку в Челябінську, а потім у Казахстані. Тут Буковинський і залишився після звільнення в 1954 р. служити тим, кого заслала в ці необижиті краї комуністична влада – полякам, німцям, українцям, литовцям. Коли в 1955 р. йому запропонували виїхати в Польщу, отець Владислав відмовився, бо не хотів покидати напризволяще свою паству. В 1958 р. – арешт і новий строк, цього разу три роки. Невтомна пастирська праця, місійні поїздки до католиків в Узбекистан, Таджикистан, Сибір призвели до того, що стан здоров'я Владислава Буковинського невпинно погіршувався. Проте, попри вмовляння друзів та лікарів, він до останнього подиху служив вірянам у Казахстані. Помер священик 3 грудня 1974 р. у Караганді, де й був похований. 11 вересня 2016 р. Церква проголосила Владислава Буковинського блаженным.

Ось такою була доля цього героїчного священика. Проте повернемося до книжки. В ній зібрані статті авторства Владислава Буковинського, опубліковані в католицьких виданнях, які виходили в ті часи на Волині, зокрема в тижневику «Католицьке життя», головним редактором якого був наш автор, та місячнику «Злука». Написані вони були в 1936–39 рр., тобто в перші три роки священницького служіння отця Владислава Буковинського на наших зем-

лях. Оразу видно, наскільки широким було коло зацікавлень молодого священика. Крім статей, які висвітлюють, що цілком природно, питання релігії та моралі, значну частину публікацій присвячено соціальним проблемам, сільському господарству, політиці, культурі, освіті, історії. Особливо великого значення Буковинський надавав суспільним питанням, проблематиці національної та державної свідомості громадян і вихованню молоді.

Книга отримала символічну і влучну назву «На пограниччі двох світів». Волею долі Польщі судилося бути «прикордонною зоною» між Європою та Радянським Союзом, між двома радикально різними світоглядними системами. Зараз це пограниччя змістилося на схід, і саме українські землі стали цим пограниччям – пограниччям між Європою та Азією, пограниччям між цивілізованим світом та імперією зла, несвободи і брехні.

Безсумнівно, статті будуть дуже цікавими для любителів історії та дослідників минулої Волині. Так, їх можна назвати документом епохи. Але чи тільки в цьому полягає їхнє значення? Ні, – адже як би парадоксально це не звучало, багато з тих питань, які розглядав отець Владислав ще вісімдесят років тому, залишилися актуальними й до сьогодні, а особливо для України. Можна провести багато аналогій між Польщею 30-х років та сучасною Україною. Молода незалежна Польща боролася з тими ж проблемами: невдоволеністю, чого гріха таїти, величезної частини суспільства новою владою, ностальгією за минулими часами, коли все було дешевше (о, не лише українському суспільству знайома туга за дешевою ковбасою!), масовою еміграцією за кордон, засиллям пропаганди східного сусіда, яка говорила про припинення нормального розвитку держави та її рушійною силою. Звісно, з автором можна не погоджуватися, можна polemizувати, але з його думкою варто ознайомитися. Адже, на жаль, проблема «ресоціалізації» східного регіону, яку у 20-30-х рр. розв'язувала тодішня Польща, залишається актуальною для України теперішньої.

Окремої уваги заслуговують роздуми Буковинського над поділом кресовим суспільством та над шляхами, якими можна збудувати єдність Польщі, адже саме єдність він вважав запорукою нормального розвитку держави та її рушійною силою. Звісно, з автором можна не погоджуватися, можна polemizувати, але з його думкою варто ознайомитися. Адже, на жаль, проблема «ресоціалізації» східного регіону, яку у 20-30-х рр. розв'язувала тодішня Польща, залишається актуальною для України теперішньої.

На завершення хотілося б висловити вдячність упорядникам цієї книги: Марії Калас і отцю Вітольд-Йосифу Коваліву, настоятелю парафії в Острозі та головному редактору видавництва «Воляння з Волині». Роботу, виконану ними, без перебільшення можна назвати титаничною, адже їм вдалося зібрати під однією обкладинкою понад 80 статей із різних видань 1936–39 рр., що було непросто. Окремої похвали заслуговує довідковий апарат книги, а саме детальні та продумані посилання, яких у книзі майже 200.

Анатолій ОЛІХ

... Szlakiem Wołyńskich Krzyży wokół Huty Stepańskiej z Januszem Horoszkiewiczem ...

Huta Szklana gmina Stydyń Wielki

Fotoreportaż poświęcam pamięci Jadwigi Osińskiej i Rozalii Osińskiej, siostry męża Jadwigi, zamordowanych w majątku w pobliskim Mydżku.

Kiedy zarządca Osiński w kwietniu 1943 r. wyjechał do Równego, w majątku pozostała żona, siostra i służba. Bandyci w okrutny sposób zamordowali obie kobiety. Jadwiga będąca w ósmym miesiącu ciąży miała rozcięty brzuch, z którego wystawało dziecko. Na powracającego z Równego Osińskiego czekali już miejscowi Ukraińcy, aby go ostrzec. Ukradkiem, nocą, udało mu się pochwycić bliskich w ogrodzie. Sam Osiński prawdopodobnie zginął z rąk UB w 1946 r. Jego imienia nikt nie zapamiętał. Tę straszną historię usłyszałem od dzieci Marii Tuszyńskiej, rodzonej siostry zamordowanej Jadwigi, Józefy i Janiny Tuszyńskiej z Huty Mydzkiej.

Huta Szklana została spalona w Krwawą Noc z 16 na 17 lipca 1943 r.

Wcześniej ludność już od wiosny kilka razy opuszczała kolonię i przenosiła się do Huty Stepańskiej. Kiedy w okolicy nieco się uspokajało, np. w okresie ukraińskich świąt, wracała do domów i gospodarstw. Szła wiosna, trzeba było uprawiać pola. Dziś teren całej Huty Szklanej podzielony jest na «paje», działki, które należą do mieszkańców sąsiedniego Mydżka Wielkiego.

1. Piękny krajobraz otacza Hutę Szklaną, a w środku krzyż.

2. Mój syn Oskar, w pobliżu krzyża postawionego w 1943 r. wyszukuje bez problemu fragmenty naczyń kuchennych. Znalazł kawałek żeliwnego garnka, małej porcelanowej miski i kawałki domowego szkła (zdjęcie z 2011 r.).

3. Stawiamy nowy krzyż, przy starym.

4. Krzyż w czerwcu 2013 r. poświęcił o. Stepan Szomonka ze Stepania i o. Wasyl Lazarczuk z Mydżka Wielkiego przy udziale małego chóru cerkiewnego. Ks. Władysław Łukasiewicz z Sarn nie mógł wziąć udziału we wspólnym poświęceniu krzyża, ponieważ był wtedy w Polsce.

Film na YouTube z postawienia i poświęcenia krzyża: <https://www.youtube.com/watch?v=W0bewZfzbZY>

Tekst i zdjęcia: Janusz HOROSZKIEWICZ

P. S.: Zainteresowani mogą uzyskać więcej informacji pod adresem mailowym: janusz-huta-stepanska@wp.pl

Гута Скляна у гміні Великий Стидин

Цей фоторепортаж я присвячую пам'яті Ядвіги Осінської та сестри її чоловіка Розалії Осінської, вбитих у маєтку в Мидську неподалік Гуті Скляної.

Коли управитель Осінський у квітні 1943 р. виїхав до Рівного, в маєтку залишилися його дружина, сестра та особи, які в маєтку працювали. Бандити жорстоко вбили обидві жінки. Ядвізі, яка була на восьмому місяці вагітності, розпоролі живіт так, що було видно дитину. Осінського, який повертався з Рівного, чекали місцеві українці, щоб попередити про це. Крадькома він поховав убитих на городі. Самого його, ймовірно, вбили в 1946 р. у катівнях Служби безпеки. Його імені ніхто не запам'ятав. Цю страшну історію мені розповіли Юзефа і Яніна Тушинські – діти Марії Тушинської, рідної сестри вбитої Ядвіги.

Гуту Скляну спалили кривавої ночі з 16 на 17 липня 1943 р.

Міське населення ще з весни кілька разів залишало колонію, переселяючись до Гуті Степанської. Коли в околиці ставало спокійніше, наприклад, у період українських свят, люди поверталися додому й до господарства. Йшла весна, потрібно було обробляти землю. Сьогодні територія колишньої колонії Гута Скляна поділена на паї, які належать жителям сусіднього Великого Мидська.

1. Прекрасні краєвиди оточують Гуту Скляну, а в центрі стоїть хрест.

2. Поблизу хреста, поставленого ще в 1943 р., мій син Оскар без проблем знаходить фрагменти посуду: залишки чавунця, невеликої порцелянової миски та шматки домашнього скла (фото зроблене в 2011 р.).

3. Біля старого хреста ставимо новий.

4. Хрест у червні 2013 р. за участі невеликого церковного хору освятили отці Степан Шомонка зі Степаня та Василь Лазарчук із Великого Мидська. Ксьондз Владислав Лукашевич із Sarn не зміг взяти участь у спільному освяченні хреста, оскільки був тоді в Польщі.

Тут можна подивитися відео про те, як ставили й освячували хрест: <https://www.youtube.com/watch?v=W0bewZfzbZY>

Текст і фото: Януш ГОРОШКЕВИЧ

P. S.: Усі зацікавлені можуть отримати більше інформації за мейлом: janusz-huta-stepanska@wp.pl.

1

2

3

4

Ocaleni od zapomnienia: Izabela Peczkis

Повернуті із забуття: Ізабела Печкіс

Ten szkic został poświęcony Izabeli Peczkis z Równego. To u niej w styczniu 1940 r. zatrzymał się pułkownik Wojska Polskiego Tadeusz Majewski, który przybył na Wołyń w celu rozbudowy sieci organizacyjnej Związku Walki Zbrojnej – 2.

Цей нарис ми присвячуємо Ізабелі Печкіс із Рівного, на квартирі котрої в січні 1940 р. зупинився полковник Війська Польського Тадеуш Маєвський. На Волинь він прибув із метою розбудови конспіративної мережі Союзу збройної боротьби – 2.

W poprzednim numerze «Monitora Wołyńskiego» pisaliśmy, że w latach 1939–1941 ZWZ–2 był chyba jedyną polską organizacją podziemną, która angażowała również kobiety. Pozostałe formacje podziemne nie werbowaly kobiet. Jednak nie wszystkie kobiety, które pomagały podziemiu, przynależały do ZWZ. Niektóre z nich nawet nie podejrzewały, że istnieje taka organizacja. Sowiecki aparat represji tak samo traktował sympatyków, jak i członków ZWZ. Mieszkanca Równego Izabela Peczkis, o której mowa w tym szkicu, została również skazana na łagry.

Izabela Peczkis urodziła się w 1890 r. we wsi Płużne w powiecie ostrogskim guberni wołyńskiej (obecnie rejon zasławski w obwodzie chmielnickim). W tejże wsi ukończyła szkołę podstawową. Jej ojciec, Piotr Olszewski, pracował w płużańskim pałacu Jabłonowskich, zmarł w 1908 r. Matka, Franciszka Olszewska (ur. w 1865 r.) po śmierci męża żyła we wsi Małe Siedliszcze (obecnie teren rejonu berezińskiego w obwodzie rówieńskim). W Równem Izabela mieszkała przy ulicy Gogola 12 od 1923 r. Wcześniej razem z mężem Antonim Peczkisem mieszkała we wsi Wowkoszów (obecnie rejon hoszczański w obwodzie rówieńskim). Antoni Peczkis zmarł w 1918 r. Po przyjeździe do Równego Izabela pracowała jako kucharka, musiała bowiem utrzymywać wielodzietną rodzinę.

Na początku II wojny światowej jej córka Wanda, po ślubie Wrzosek (ur. w 1907 r.), mieszkała w Łucku i podobnie jak matka, żyła z szcياً ubrań. O córce Halinie (ur. w 1912 r.) opowiemy w następnym numerze «Monitora Wołyńskiego». Syn Kazimierz (ur. w 1909 r.), oficer Wojska Polskiego, w czasie wojny niemiecko-polskiej trafił do niewoli niemieckiej i w chwili aresztu Izabeli ciągle tam przebywał. Syn Zygmunt (ur. w 1910 r.) od 1933 r. mieszkał w Lublinie, gdzie przed wojną był urzędnikiem. Brat Izabeli Włodzimierz Olszewski mieszkał w Równem i pracował w cegielni. Jej siostra Zuzanna mieszkała razem z matką w Małym Siedliszczu. Koło Kostopola mieszkała jeszcze jedna jej siostra – Jadwiga, po ślubie Ptasz (ur. w 1892 r.), z zawodu nauczycielka.

Po nadejściu władz sowieckich Izabela utrzymywała się z szcياً i robienia na drutach ubrań dla swoich znajomych. Razem z nią w Równem żyła jej najmłodsza córka Halina. Pod koniec kwietnia 1940 r. Izabela przyjęła do swojego mieszkania żonę byłego kierownika więzienia rówieńskiego Ludwikę, która też utrzymywała się z krawiectwa.

W styczniu 1940 r. do Izabeli przybył nieznamy mężczyzna, który okazał się przyjacielem Zygmunta Hermaszewskiego (kolegi ze szkoły Zygmunta Peczkisa). Powiedział, że jest ślusarzem i przybył do Równego z Warszawy. Przyjął go w domu tym chętniej, iż posiadał zaświadczenie tożsamości. Mężczyzna powiedział, że do Równego przybył nielegalnie, ponieważ poszukuje swojej żony i dwojga dzieci. Historia wyglądała na bardzo prawdopodobną, bo wojna rozdzieliła wiele polskich rodzin. Izabela sama przecież nie wiedziała, gdzie znajdowali się wówczas jej synowie. Tym mężczyzną okazał się Tadeusz Majewski. Przenocował u niej i w następnym dniu wyszedł z mieszkania Peczkisów. Powiedział, że ma odwiedzić Kostopol, Lwów, Łuck oraz inne miasta, gdzie przebywało najwięcej uchodźców. Po jakimś czasie kobieta spotkała Majewskiego w miejscowym kościele. Zaprosił ją do siebie na obiad i zapytał, czy udało mu się odnaleźć rodzinę. Gość odpowiedział, że poszukiwania nie przyniosły na razie żadnych rezultatów. Izabela wiedziała, że w Równem Tadeusz Majewski zatrzymał się u nauczycielki Janiny Dynakowskiej. Wstępował czasem również i do Izabeli. 7 maja 1940 r. Tadeusz Majewski był po raz ostatni w jej mieszkaniu, a potem nigdy się już nie spotkali.

18 czerwca 1940 r. Izabela Peczkis została aresztowana i osadzona w rówieńskim więzieniu NKWD. 1 lipca 1940 r. oskarżono ją o aktywną działalność «w polskiej powstańczej orga-

nizacji antysowieckiej Związek Walki Zbrojnej, która miała na celu obalenie władzy sowieckiej na terenie Ukrainy Zachodniej». Aresztowana nie spodziewała się takiego oskarżenia i kategorycznie zaprzeczala, że należy do podziemia polskiego.

Na jednym z przesłuchań Izabela Peczkis przyznała się jednak do tego, że w kwietniu 1940 r. Tadeusz Majewski usłyszawszy, że jej córka Halina wybiera się do Zdołbunowa, poprosił ją o odszukanie w Zdołbunowie nauczyciela Stanisława Bąka i przekazanie mu informacji, że chce się z nim spotkać w bardzo ważnej sprawie. Majewski uprzedził wówczas Izabelę, że jeśli ktoś przybędzie ze Zdołbunowa i powie: «od Kazika do Janki w sprawie szkolnych programów», to ona ma posłać kogoś po niego do pani Janiny Dynakowskiej.

Niedługo po przyjeździe Haliny ze Zdołbunowa do Równego, oczywiście przybył nieznamy młody mężczyzna. Powiedział coś o szkolnych programach i poprosił o spotkanie z Majewskim, które wkrótce się odbyło. Na przesłuchaniu śledczy pytał Izabelę o treść rozmowy mężczyzny ze Zdołbunowa z Majewskim, ale kobieta jej nie słyszała. Zresztą Majewski nie poinformował jej także o tym, że zwrot «od Kazika do Janki w sprawie szkolnych programów» był hasłem. Oczywiście, Izabela zdziwiła się, że ślusarz interesuje się szkolnymi programami, przypuszczała jednak, że Majewski chce zrobić prezent Janinie Dynakowskiej, która była nauczycielką.

Na posiedzeniu sądowym w dniach 13–15 listopada 1940 r. w Rówieńskim Sądzie Obwodowym Izabela potwierdziła swoje poprzednie zeznania powiedziawszy, że bardzo jej żal było Majewskiego, którego spotkała takie rodzinne nieszczęście. Dopiero w więzieniu dowiedziała się, że jest on pułkownikiem Wojska Polskiego. W ostatniej wypowiedzi oskarżona Peczkis prosiła sąd o «łagodniejszy wymiar kar», ponieważ nie wiedziała o przynależności Tadeusza Majewskiego do podziemia polskiego. Sowieccy sędziowie byli jednak bezwzględni. Izabela Peczkis została skazana na pięć lat pozbawienia wolności. Mimo kaskacji wniesionej przez adwokata P. Ferapontowa do Kolegium Sądowego ds. Kryminalnych Sądu Najwyższego ZSRR, w której zwracano uwagę na polityczny analfabetyzm oskarżonej, wyrok Rówieńskiego Sądu Obwodowego pozostawiono bez zmian. Dalszy los Izabeli Peczkis jest dla nas nieznanym.

Według postanowienia Rówieńskiej Prokuratury Obwodowej z dnia 7 lipca 1993 r. wobec Izabeli Peczkis zastosowano art. I Ustawy USRR «O rehabilitacji ofiar represji politycznych na Ukrainie» z dnia 17 kwietnia 1991 r.

Tetiana SAMSONIUK

У попередньому номері «Волинського монітора» ми вже зазначали, що СЗБ – 2 був чи не єдиною польською підпільною організацією 1939–1941 рр., що включала до свого складу жінок. Інші ж подібні формування категорично відмовлялися від залучення жіноцтва до конспіративної діяльності. Проте не всі жінки, послугами яких послуговувалися підпільники, були членами СЗБ, а деякі навіть не здогадувалися, про його існування. Але радянські карально-репресивні органи не вдавалися до класифікації арештованих осіб на офіційних членів і симпатиків організації. Так сталося і з жителкою Рівного Ізабелою Печкіс, мова про яку йтиме в цьому нарисі.

Ізабела Печкіс народилася 1890 р. у селі Пłużне Острозького повіту Волинської губернії (тепер Ізяславський район Хмельницької області). У тому ж селі закінчила початкову школу. Її батько, Петро Ольшевський, працював різноробочим у плужанському маєтку Яблоновських, він помер 1908 р. Матір, Францишка Ольшевська (1865 р. народження), після смерті чоловіка мешкала в селі Малі Селища (тепер Березнівський район Рівненської області). У Рівному жінка мешкала на вулиці Гоголя, 12 із 1923 р. До цього разом із чоловіком Антоном Печкісом вони проживали в селі Вовкошів (тепер Гоцанський район Рівненської області). Антон Печкіс помер 1918 р. Після приїзду до Рівного Ізабела поварювала, аби прогудувати багатодітну родину.

На початку Другої світової війни донька Ізабелі, Ванда, у шлюбі Вжосек, (1907 р. народження) мешкала в Луцьку, як і матір, вона займалася пошиттям одягу. Про доньку Галину (1912 р. народження) мова йтиме в наступному номері «Волинського монітора». Син Kazimierz (1909 р. народження), офіцер Війська Польського, під час німецько-польської війни потрапив у німецький полон, де й перебував на момент арешту Ізабелі. Син Зигмунд (1910 р. народження) з 1933 р. мешкав у Любліні, де до війни працював державним чиновником. У Рівному жив брат Ізабелі, Володимир Ольшевський, він працював на місцевому цегельному заводі. Її сестра Зузанна проживала разом із матір'ю в Малих Селищах. На Костопільщині мешкала ще одна сестра Ізабелі, Ядвіга, у шлюбі Пташ (1892 р. народження), вчителька за професією.

Після встановлення радянської влади Ізабела заробляла на прожиття пошиттям та в'язанням одягу для своїх знайомих. Разом із нею в Рівному мешкала її наймолодша донька Галина. У кінці квітня 1940 р. Ізабела прихистила у своїй квартирі дружину колишнього начальника рівненської в'язниці Людвіку, яка також виживала за рахунок пошиття одягу.

Коли в січні 1940 р. на квартиру Ізабелі прибув невідомий чоловік, який виявився близьким знайомим Зигмунда Гермашевського (одногрупника Зигмунда Печкіса). Жінка охоче прийняла його, тим паче, що в того

було посвідчення особи і представився він слюсарем, що приїхав до Рівного з Варшави. Незнайомець розповів, що до Рівного він прибув нелегальним шляхом у пошуках своєї дружини й двох дітей. Історія була достатньо правдоподібною, адже війна Німеччини проти Польщі розділила чимало польських родин. Та й сама Ізабела не знала, де на той час знаходяться її сини. Тим чоловіком виявився Тадеуш Маєвський. Переночувавши, він покинув квартиру Печкісів. Сказав, що має побувати в Костополі, Львові, Луцьку та інших містах, де перебувала найбільша кількість біженців. Через якийсь час жінка зустріла Маєвського в місцевому костелі. Запросивши його до себе на обід, вона цікавилася, чи вдалося йому розшукати родину, але зі слів гостя стало відомо, що пошуки ще не завершені. Ізабела знала, що в Рівному Тадеуш Маєвський оселився у квартирі вчительки Яніни Динаковської, проте він іноді заходив і до Ізабелі. 7 травня 1940 р. Тадеуш Маєвський був останній раз на квартирі Печкіс, після цього вони більше ніколи не бачилися.

18 червня 1940 р. Ізабелу Печкіс арештували й доправили до рівненської в'язниці НКВС. 1 липня 1940 р. їй пред'явили звинувачення як «активній учасниці польської повстанської антирадянської організації під назвою «Зв'язок Валькі Збройної», яка ставила своєю метою повалення радянської влади на території Західної України». Таке звинувачення було повною несподіванкою для арештантки. Вона категорично заперечувала свою причетність до діяльності польської конспірації.

Проте на одному з допитів жінка зізналася, що у квітні 1940 р., почувши, що її донька Галина збирається їхати у справах до Здоłбунова, Тадеуш Маєвський попросив, аби та, будучи у Здоłбунові, розшукала вчителя Станіслава Бонка й передала, що Маєвський хоче його бачити в невідкладній справі. Тоді ж він попередив Ізабелу, що якщо хтось прибуде з Здоłбунова, він повідомить: «Від Kazika до Янки зі шкільними програмами». Після цього Ізабела має когось послати за Маєвським на квартиру Яніни Динаковської.

І дійсно, невдовзі після приїзду Галини зі Здоłбунова до Рівного прибув невідомий молодий чоловік. Він згадав про шкільні програми й попросив про зустріч із Маєвським. Тоді ж зустрів і відбулася. На допиті слідчий запитував Ізабелу про зміст розмови здоłбунівчанина з Маєвським, але жінка її не чула. Не розповів їй Маєвський і про те, що фраза «Від Kazika до Янки зі шкільними програмами» – це пароль. Ізабелу здивувало, звичайно, що слюсар цікавиться шкільними програмами. Врешті вона припустила, що Маєвський хоче зробити подарунок Яніні Динаковській, оскільки та є вчителькою.

На судовому засіданні, що відбувалося 13–15 листопада 1940 р. у Рівненському обласному суді, Ізабела підтвердила свої попередні свідчення, заявивши, що їй було дуже шкода Маєвського як чоловіка, якого спіткало таке нещастя. Лише у в'язниці вона дізналася, що той є полковником Війська Польського. У заключному слові підсудна Печкіс просила суд обрати їй «м'яку міру покарання», оскільки вона не знала про приналежність Тадеуша Маєвського до польського підпілля. Проте радянська Фемида була невладою. Ізабелу Печкіс засудили до п'яти років позбавлення волі. Попри касаційну скаргу адвоката П. Ферпонтова до Судової колегії з кримінальних справ Верховного суду СРСР, де той вказував на політичну неграмотність підсудної, вирок Рівненського суду залишили без змін. Її подальша доля залишається нам невідомою.

Заключенням Рівненської обласної прокуратури від 7 липня 1993 р. Ізабела Печкіс потрапляє під дію ст. I Закону Української РСР «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні» від 17 квітня 1991 р.

Тетяна САМСОНЮК

W festiwalu wzięli udział członkowie TKP, Legionu Marii, Uniwersytetu Trzeciego Wieku oraz uczniowie Sobotnio-Niedzielnej Szkoły Języka Polskiego, zuchy, harcerze, zespół «Bonum», uczniowie gimnazjum, chór amatorski Szpitala Rejonowego i neokatechumeni. Najmłodszą uczestniczką festiwalu była zaledwie trzyletnia Sofijka, przybyła na tę okazję z Równego razem z mamą Olgą Dutczuk.

Ksiądz proboszcz Andrzej Ścisłowicz pobłogosławił uczestników festiwalu i z pełnym poświęceniem filmował jego przebieg. Śpiewano

kolędy tradycyjne i współczesne; w języku polskim i ukraińskim, a także angielskim, niemieckim i czeskim (uczniowie gimnazjum).

Mimo przejmującego w kościele zimna, gorące serca podgrzewały atmosferę i wszyscy dzielnie wytrwali do końca.

Zakończył się pierwszy Festiwal Kolęd, a my już myślimy o drugim – za rok.

Barbara WŁODARCZYK,
nauczycielka skierowana do Równego
i Zdołbunowa przez ORPEG

Kolędy w Zdołbunowie

Колядки у Здолбунові

22 stycznia w kościele parafialnym w Zdołbunowie z inicjatywy Towarzystwa Kultury Polskiej odbył się Festiwal Kolęd.

22 січня в парафіяльному костелі у Здолбунові з ініціати-ви Товариства польської культури Здолбунівщини відбувся Фестиваль колядок.

У заході взяли участь члени товариства, Легіону Марії, слухачі Університету третього віку, учні суботньо-недільної школи польської мови, харцери, ансамбль «Бонум», учні гімназії, аматорський хор районної лікарні, представники неокатекуменальної спільноти. Наймолодшою учасницею фестивалю була трирічна Софійка, яка приїхала з Рівного разом зі своєю мамою Ольгою Дутчук.

Учасників дійства благословив настоятель костелу, отець Анжей Сціслович. Пізніше він знімав на відео перебіг усього заходу. На святі

звучали традиційні та сучасні колядки польською, українською, англійською, німецькою та чеською мовами (у виконанні учнів гімназії).

Попри те, що в костелі було холодно, виконавці зігривали атмосферу теплом своїх сердець.

Перший Фестиваль колядок завершився, а організатори вже планують другий.

Барбара ВЛОДАРЧИК,
учителька, скерована до Рівного
та Здолбунова організацією ORPEG

Patronem szkoły w Nowomalini zostanie Sosnowski

Школі в Новомалині присвоять ім'я Сосновського

Tematem konsultacji społecznych w Ostrogskiej Radzie Rejonowej było nadanie Zakładowi Edukacyjno-Wychowawczemu «Nowomalińska szkoła I–II stopnia – placówka wychowania przedszkolnego (żłobek-przedszkole)» imienia Tomasza Oskara Sosnowskiego.

Spotkanie odbyło się z inicjatywy Centrum Kulturalno-Edukacyjnego imienia Tomasza Oskara Sosnowskiego. Byli na nim obecni przewodniczący Ostrogskiej Rejonowej Administracji Państwowej Bohdan Turowicz, przewodnicząca Ostrogskiej Rady Rejonowej Walentyna Strilecka, zastępca dyrektora Państwowego Rezerwatu Historycznego w Ostrogu Mykoła Mańko, przewodnicząca Nowomalińskiej Rady Wiejskiej Łarysa Kozaczuk, dyrektor szkoły w Nowomalini Nadia Maziarczuk, krajoznawca Mykoła Bendiuk oraz miejscowi deputowani, działacze społeczni i przedstawiciele mediów.

Tomasz Oskar Sosnowski urodził się 12 grudnia 1812 r. w Nowomalini (obecnie rejon Ostro-

gski w obwodzie rówieńskim. We wsi będącej posiadłością rodziców wybitnego rzeźbiarza minęło jego dzieciństwo i wczesna młodość. W 1877 r. ufundował tutaj szkołę, więc słuszne jest to, że po 140 latach zostanie jej patronem. W dniu 1 września 2017 r. zostanie tu również otwarta tablica pamiątkowa poświęcona Tomaszowi Oskarowi Sosnowskiemu.

Jarosław KOWALCZUK,
Centrum Kulturalno-Edukacyjnego
imienia Tomasza Oskara Sosnowskiego

На громадських слуханнях в Острозькій районній раді обговорили присвоєння навчально-виховному комплексу «Новомалинська загальноосвітня школа I–II ступенів – дошкільний навчальний заклад (ясла-садок)» імені Томаша Оскара Сосновського.

Захід відбувся з ініціати-ви Культурно-просвітницького центру імені Томаша Оскара Сосновського. На ньому були присутні, зокрема, голова Острозької районної державної адміністрації Богдан Турович, очільниця Острозької районної ради Валентина Стрілецька, заступник директора Державного історико-культурного заповідника міста Острога Микола Манько, голова Новомалинської сільської ради Лариса Козачук, директор НВК у Новомалині Надія Мазярчук, краєзнавець Микола Бендіук, а також місцеві депутати, громадські активісти та представники мас-медіа.

Томаш Оskar Сосновський народився 12 грудня 1812 р. у Новомалині, тепер Ост-

розького району Рівненської області. Саме в цьому селі, яке було родовим маєтком його батьків, минули дитинство й рання юність великого скульптора. На кошти митця в далекому 1877 р. тут заснували школу. Символічно, що через 140 років вона носитиме ім'я свого ініціатора. Також на 1 вересня 2017 р. заплановано урочисте відкриття пам'ятної дошки, присвяченої великому новомалинцю Томашу Оскару Сосновському.

Ярослав КОВАЛЬЧУК,
Культурно-просвітницький центр
імені Томаша Оскара Сосновського

Z okazji Jubileuszu 50 urodzin

Księdza Andrzeja Kwiczali,

Proboszcza parafii
Przemienienia Pańskiego i Świętego Ducha
w Maniewiczach,

parafianie składają serdeczne życzenia
wielu lat życia, zdrowia, radości,
błogosławieństwa Bożego i opieki Matki Najświętszej,
a nade wszystko obfitych darów Ducha Świętego.

Siostry Telniuk: splecione z miłości

Сестри Тельнюк: зіткані з любові

Halia i Łesia Telniuk po raz kolejny odwiedziły Łuck. 29 stycznia w Miejskim Pałacu Kultury zaprezentowały one zaktualizowany program muzyczny «Droga ze szkła».

Podstawą «Drogi ze szkła» są wiersze Oksany Zabuzko, do których muzykę napisała Łesia Telniuk. Halia Telniuk powiedziała, że ten «spleciony z miłości» program powstał w 2012 r. Siostry są przekonane, że ta «wszechmocna miłość zawarta w wierszach Oksany Zabuzko» jest potrzebna każdemu z nas. Bodźcem do stworzenia programu muzycznego stała się powieść pisarki «Muzeum porzuconych sekretów», która, według siostr Telniuk, bardzo je zmieniała.

Program «Droga ze szkła» był wielokrotnie prezentowany w różnych miastach Ukrainy i za granicą. Cały czas jest aktualizowany. «Przypomina nam o tym, kim byliśmy wczoraj, kim jesteśmy dzisiaj i, pokazuje, kim zostaniemy jutro» – powiedziała Halia Telniuk.

Koncert otworzył utwór «Dwa transatlantyczne sonety», piosenka «o fantastycznej miłości, miłości, która marzy się każdemu». Później zabrzmiały «Ja zhoraju wid niżnosti», «Teorema», «Niczni metelyky», «Autoportret bez rewnoszcziv», «A vse taky ja was liubyla», «Doroħa zi skła (Sezon beznadij)», «Nowyj zakon Archimeda» i «Nowy Jork» – patriotyczny utwór o tym, że «nie masz obowiązku kochać innych krajów, ale musisz kochać ten, w którym mieszkasz».

Szpecially wzruszające było wykonanie utworu «Chłopczyk, chłopczyk...» Siostry tradycyjnie poświęcają ją wszystkim mężczyznom, niezależnie od wieku, «od których zależy nasze życie, wszystkim tym, którzy marzną broniąc nas». Ten utwór Halia i Łesia dedykują także tym, których nie ma już wśród nas. Podczas koncertu, który odbył się w Dniu Pamięci Bohaterów Krut, śpiewaczki dedykowały go również chłopcom, którzy w 1918 r. bronili swojego kraju.

Poza piosenkami do tekstów Oksany Zabuzko, siostry Telniuk prezentowały autorskie piosenki: «Tuman», «Swit», piosenkę o pięknie i siłę czystości oraz miłości «Ranok». Obecnych mile zaskoczyła premiera kompozycji «Snig» do słów Serhija Żadana.

Nie zabrakło też muzyki do tekstów Tarasa Szewczenki, które «od 200 lat trzymają nad nami niebo». Halia i Łesia wykonały «Marię», «Tuż przy domu od południa», «Do umarłych i żywych...». Wiersz «Tuż przy domu od południa» dedykowany przez Szewczenkę polskiemu poecie Edwardowi Żeligowskiemu zdaniem Łesi i Hali Telniuk jest matrycą ludzkiego życia: «Jesteśmy urodzeni, by widzieć piękno, być szczęśliwymi, zenić się, rodić dzieci, budować domy, sadzić ogrody...»

Delikatnie i subtelnie zabrzmiała piosenka «Diwczatko-klynczatko» do wiersza ojca śpiewaczek, pisarza-dysydenta Stanisława Telniuka, poświęcony jego malutkiej córeczce Łesi. Muzykę do tego utworu napisał ukraiński kompozytor-dysydent Walentyn Sylwestrow.

Koncert zakończył się utworem «Riadok z autobiografii» do tekstu Zabuzko. Na bis siostry wykonały «Powertajsia żywym» do słów Iryny Ciłyk.

Siostron Telniuk akompaniowali wiolonczeliści: Igor Pacowski, Anton Czajkin oraz Swiatosław Borowyk. Wydarzenie zostało zorganizowane w ramach projektu «Artystyczny styczeń od «Stendala» przez Zjednoczenie Artystyczne «Stendal».

Olga SZERSZEŃ
Foto: Iryna KANAĞEEBA

Учергове Галя та Леся Тельнюк відвідали Луцьк. 29 січня в Палаці культури міста вони представили оновлену концертну програму «Дорога зі скла».

Основа «Дороги зі скла» складають вірші Оксани Забужко, покладені на музику Лесі Тельнюк. Як розповіла Галя Тельнюк, програма, що виникла у 2012 р., «зіткана з любові». Сестри переконані, що та «потужна любов, яка є у віршах Оксани Забужко», необхідна кожному з нас. А поштовхом до створення музичної програми послужив роман письменниці «Музей покинутих секретів», який, за словами Тельнюк, дуже змінив їх.

Програма «Дорога зі скла», неодноразово представлена в різних містах України та за кордону, постійно оновлюється. «Вона нагадує нам, якими ми були вчора, які ми сьогодні, показує, якими будемо завтра», – зазначила Галя Тельнюк.

Розпочався концерт із композиції «Два трансатлантичні сонети» – пісні «про фантастичну любов, таку любов, про яку мріють усі». Потім зазвучали «Я згорю від ніжності», «Терема», «Нічні метелики», «Автопортрет без ревнощів», «А все-таки я вас любила», «Дорога зі скла (Сезон безнадії)», «Новий закон Архімеда» та «Нью-Йорк» – патріотичний твір про те, що «ти не мусиш любити інші країни, але ти повинен любити ту, в якій живеш».

Особливо зворушливим було виконання композиції-посвяти «Хлопчику, хлопчику...» Традиційно сестри присвячують її всім чоловікам, незалежно від віку, «від яких залежить наше життя, всім тим, хто мерзне зараз, захищаючи нас із вами». Також цю пісню Галя та Леся Тельнюк виконують для тих, кого вже немає серед живих. У день концерту, в День пам'яті героїв Крут, співачки присвятили її теж юнакам, які в 1918 р. вийшли захищати свою країну.

Окрім пісень на поезію Забужко, сестри Тельнюк презентували пісні на власні тексти: «Туман», «Світ» і твір про красу й силу чистоти, сугубої любові «Ранок». Потішили присутніх теж прем'єрою – композицією «Сніг» на вірш Сергія Жадана.

Не оминули увагою виконавиці й тексти улюбленого Тараса Шевченка, які «уже 200 років тримають над нами небеса». Зазвучали «Марія», «Посаджу коло хатини», «І мертвим, і живим...» Написаний Шевченком польському поету Едварду Желіговському вірш «Посаджу коло хатини», на переконання Лесі та Галі Тельнюк, – це матриця людського життя: «Ми народжені для того, щоб бачити красу, бути щасливими, одружуватися, народжувати дітей, будувати хатини, розводити садки...»

Чутливо та ніжно прозвучала пісня «Дівчатко-клинчатко» на вірш батька співачок, письменника-дисидента Станіслава Тельнюка, який присвятив його своїй маленькій донечці Лесі. Музику до цього твору написав український композитор-дисидент Валентин Сильвестров.

Завершили концертну програму сестри «Рядком із автобіографії» на текст Забужко, а на біс виконали «Ти повертайся живим» на слова Ірини Цілик.

Сестри Тельнюк виступали в супроводі віолончелістів: Ігоря Пацовського, Антона Чайкіна та Святослава Боровика. Захід, який організувало мистецьке об'єднання «Стендаль», відбувся в рамках проекту «Мистецький січень від «Стендалю».

Olga SZERSZEŃ
Foto: Iryna KANAĞEEBA

Podsumowanie pierwszego roku

Підсумки першого року

Centrum Kulturalno-Edukacyjne imienia Tomasza Oskara Sosnowskiego w Równem obchodzi pierwszą rocznicę swojej działalności.

Na uroczystościach zorganizowanych z tej okazji 3 lutego obecni byli konsul Konsulatu Generalnego RP w Łucku Marek Zapór, przedstawiciel Federacji Organizacji Polskich na Ukrainie Stanisław Durys, członkowie CKE oraz miejscowych organizacji polskich. Honorowym gościem była Nadia Kosmiadi, córka malarza Georga Kosmiadi, który w okresie międzywojennym pracował w Równem jako nauczyciel.

Podczas uroczystości prezes organizacji Jarosław Kowalczyk wyróżnił najaktywniejszych członków CKE. Podziękował również za wsparcie Rówieńskiej Obwodowej Naukowej Bibliotece, Rówieńskiemu Muzeum Krajoznawczemu, Rówieńskiemu Gimnazjum Humanistycznemu oraz miejscowej telewizji. Spotkanie uświetnił koncert w wyko-

naniu m.in. uczniów Rówieńskiej Diecezjalnej Szkoły Muzycznej № 1 imienia Mykoły Łysenki, którzy często uczestniczą w przedsięwzięciach realizowanych przez CKE.

«Monitor Wołyński» niejednokrotnie pisał o inicjatywach Centrum Kulturalno-Edukacyjnego imienia Tomasza Oskara Sosnowskiego, m.in. o turnieju piłkarskim, maratonie poetyckim, nadaniu szkole w Nowomalini imienia rzeźbiarza Tomasza Oskara Sosnowskiego, zamieszczeniu w Krzemieńcu tablicy pamiątkowej poświęconej artyście, porządowaniu smentarzy oraz o przedsięwzięciach realizowanych przez muzeum i bibliotekę w Równem, do organizacji których włączało się aktywnie CKE.

MW

Foto: www.facebook.com/Валерій Войтович

Культурно-просвітницький центр імені Томаша Оскара Сосновського в Рівному відзначив першу річницю своєї діяльності.

На заході, проведеному 3 лютого, були присутні konsul Генерального консульства РП у Луцьку Marek Zapór, представник Федерації польських організацій в Україні Станіслав Дурис, члени центру та місцевих польських організацій. Особливою гостею заходу була Надія Косміаді, дочка художника Георгія Косміаді, котрий у міжвоєнний період працював учителем у Рівному.

Під час урочистостей голова організації Ярослав Ковальчук відзначив найактивніших членів товариства. Він також подякував за підтримку Рівненській обласній науковій бібліотеці, Рівненському краєзнавчому музею, Рівненській гуманітарній гімназії та місцевому телебаченню. Офіційну частину заходу прикрасив святковий концерт, під час якого виступили, зокре-

ма, учні Рівненської дитячої музичної школи № 1 імені Миколи Лисенка, які часто беруть участь у заходах, організованих центром.

«Волинський монітор» неодноразово писав про ініціативи, реалізовані Культурно-просвітницьким центром імені Томаша Оскара Сосновського. Зокрема, про турнір із футболу, поетичний марафон, надання імені скульптора Томаша Оскара Сосновського школі в Новомаліні та відкриття меморіальної дошки митцю в Кременці, впорядкування цвинтарів та про заходи, реалізовані музеєм і бібліотекою, до організації яких долучився центр.

BM

Foto: www.facebook.com/Валерій Войтович

Łuckie zespoły zaśpiewały w Lublinie

Луцькі колективи заспівали у Любліні

20–22 stycznia 2017 r., tradycyjnie już zespoły działające przy Towarzystwie Kultury Polskiej imienia Tadeusza Kościuszki w Łucku wzięły udział w lubelskich imprezach poświęconych rocznicy Powstania Styczniowego.

Dieciący zespół «Wołyńskie słowiki» oraz chór «Wołyń» zostały zaproszone do Lublina na uroczyste spotkanie opłatkowe oraz do udziału w koncertach zorganizowanych przez Fundację «Pro Bono Futuro».

21 stycznia imprezy odbywały się na Zamku Lubelskim. Po podzieleniu się opłatkiem rozpoczęła się część artystyczna spotkania. Rok Tadeusza Kościuszki i rocznica Powstania Styczniowego zostały upamiętnione recytacją wierszy Marii Koponickiej oraz wykonaniem piosenek patriotycznych. Kolejne uroczystości

odbyły się przy Domu Nasutów i zakończyły wyjazdem do mogiły powstańczej w lasach kozłowskich.

22 stycznia zespoły przyjechały do Wohynia koło Radzyna Podlaskiego, dawnego miasta w diecezji łuckiej i granicznego miasta Wielkiego Księstwa Litewskiego z Koroną do 1795 r. Tu w rzymskokatolickiej parafii św. Anny odbył się koncert i spotkanie z rodakami.

Źródło: wid.org.pl

20–22 січня цього року творчі колективи, що діють при Товаристві польської культури імені Тадеуша Костюшка в Луцьку, вже традиційно взяли участь у люблінських заходах, присвячених річниці Січневого повстання.

Дитячий колектив «Волинські словейки» та хор «Волинь» завітали до Люблінна на урочисту оплаткову зустріч. Вони також взяли участь у концертах, організованих фондом «Pro Bono Futuro».

21 січня заходи із вшанування річниці повстання відбувалися в Люблінському замку. Учасники поділилися оплатком, а потім розпочалася мистецька частина зустрічі. Рік Тадеуша Костюшка й річницю Січневого повстання вшанували декламуванням віршів Марії Конопницької та виконан-

ням патріотичних пісень. Інші урочисті заходи відбулися в Домі Насутів і закінчилися виїздом до могили повстанців у Козловицьких лісах.

22 січня творчі колективи приїхали до Воґиня біля Радина, міста, яке колись входило до Луцької дієцезії та до 1795 р. було розташоване на кордоні Великого князівства Литовського та Польського королівства. Тут, у римокатолицькій парафії Святої Анни, відбувся концерт.

Джерело: wid.org.pl

3 лютого у віці 58 років помер голова Луцької міської ради Микола Романюк. Луцьк попрощався з мером 5 лютого.

3 lutego w wieku 58 lat zmarł przewodniczący Łuckiej Rady Miejskiej Mykoła Romaniuk. Łuck pożegnał mera 5 lutego.

37 країн вклали у 2016 р. в економіку Волинської області 8,2 млн доларів інвестицій. Серед основних інвесторів Кіпр, Польща, Швеція, Словаччина, Австрія та Німеччина.

37 państw w 2016 r. zainwestowało 8,2 mln dolarów w gospodarkę obwodu wołyńskiego. Wśród głównych inwestorów znalazły się Cypr, Polska, Szwecja, Słowacja, Austria i Niemcy.

Волинська обласна рада у 2017–2021 рр. планує видати на програму історичних досліджень 1,115 млн гривень, із чого 294 тис. у 2017 р.

Wołyńska Rada Obwodowa w latach 2017–2021 planuje wydać 1,115 mln hrywien na badania historyczne, w tym 294 tys. – w 2017 r.

У 2016 р. прикордонники та працівники СБУ вилучили на території Волині п'ять літаків, які використовувалися для контрабанди.

W 2016 r. pogranicznicy i funkcjonariusze SBU skonfiskowali na terenie obwodu wołyńskiego pięć samolotów wykorzystywanych przez przemytników do kontrabandy.

Комунальне підприємство «Волиньприродресурс» отримало дозвіл на видобуток бурштину на 20 років.

Komunalne przedsiębiorstwo «Wołyńprzyrodresurs» otrzymało koncesję na wydobywanie bursztynu na okres 20 lat.

Для учасників АТО в інтеграційному центрі «Замлиння» провели міжнародний агрофорум. Спікерами стали представники українського та польського агробізнесу.

Учасники операції antyterrorystycznej wzięli udział w agroforum zorganizowanym w Centrum Integracyjnym Zamlynia. Moderatorami spotkania byli przedstawiciele ukraińskiego i polskiego biznesu agrarnego.

W Kowlu recytowano poezję dla dzieci

У Ковелі декламували поезію для дітей

28 stycznia w Szkole Polskiej w Kowlu odbył się II Konkurs Recytatorski Polskiej Poezji Dziecięcej dla uczniów najmłodszych uczęszczających na zajęcia.

W Konkursie wzięło udział 19 dzieci w wieku od 4 do 12 lat. Recytacji wysłuchało Jury składające się z dwóch nauczycieli, Wiesława Pisarskiego i Marka Wróblewskiego, oraz starszych uczniów, którzy brali już udział w niejednym konkursie recytatorskim, w Olimpiadzie Literatury i Języka Polskiego oraz w konkursie «Znasz-li ten kraj» Soni Plaszko, Saszy Zacharia, Daszy Juwczenko, Mikołaja Ostapczuka, Diany Selegejny i Julii Sech.

Po naradzie Jury wyłoniło zwycięzców i wyróżnionych. Wręczyło dyplomy, nagrody i upominki.

Poziom recytacji był wyższy niż w pierwszym konkursie. Niektórzy uczestnicy mówili po dwa wiersze. Wymowa naszych uczniów jest coraz lepsza.

W czasie narady Jury, uczniowie obejrżeli odciinek bajki «Muminki» i śpiewali piosenki poznane w tym roku szkolnym.

Wiesław PISARSKI
nauczyciel wysłany do pracy dydaktycznej
za granicę przez ORPEG

Punkt nauczania przy Towarzystwie Kultury Polskiej w Kowlu jest objęty opieką merytoryczną i finansową Fundacji Wolność i Demokracja, realizowanej w ramach projektu «Białe-czerwone ABC. Program wspierania oświaty polskiej na Ukrainie». Celem projektu jest podniesienie poziomu nauczania języka polskiego i wiedzy o Polsce.

28 січня в польській школі у Ковелі відбувся II Декламаторський конкурс дитячої польської поезії. У ньому змагалися наймолодші учні.

У конкурсі взяли участь 19 дітей віком від 4 до 12 років. Виступи оцінювало журі, до складу якого увійшли двоє вчителів, Веслав Пісарський та Марек Врублевський, та старші учні, Соня Пляшко, Саша Захарія, Даша Ювченко, Микола Остапчук, Діана Селегейна та Юлія Сех, які раніше брали участь у різних декламаторських змаганнях, Олімпіаді з польської мови та літератури, а також у конкурсі «Znasz-li ten kraj».

Після виступів журі визначило переможців і вручило їм дипломи. Конкурсантів відзначили теж нагородами та подарунками.

Рівень виступів був вищим, ніж минулого року. Деякі учасники представили по два вірші. Вимова наших учнів стає щораз кращою.

У той час, коли члени журі визначали переможців, діти переглядали фрагмент казки про мумі-тролів і співали пісні, які вивчили в цьому навчальному році.

Веслав ПІСАРСЬКИЙ,
учитель, скерований у Ковель організацією ORPEG

Навчальному пункту при Товаристві польської культури в Ковелі освітню та фінансову допомогу в рамках проекту «Біло-червоне ABC. Програма підтримки польської освіти в Україні» надає фонд «Свобода і демократія». Мета проекту – підвищення рівня навчання польської мови та знань про Польщу.

Wybierz książkę do Narodowego Czytania 2017

Вибери книгу для «Національного читання – 2017»

Andrzej Duda przedstawił propozycje książek, spośród których internauci wybiorą tę, która będzie czytana podczas Narodowego Czytania 2017. Wśród propozycji prezydenta jest m.in. «We-sele» Wyspiańskiego i «Przedwiośnie» Żeromskiego.

Internauci mogą wybierać spośród «Przedwiośnia» Stefana Żeromskiego, «Pamiętki Soplicy» Henryka Rzewuskiego, «Beniowskiego» Juliusza Słowackiego i «Wesela» Stanisława Wyspiańskiego.

«Każdy z tych utworów różni się bohaterami, tematem i stylem. Łączy je istotna dla nas, Polaków, tematyka, doskonała polszczyzna, a przede wszystkim znaczenie dla kształtowania narodowej tożsamości» - czytamy w komunikacie kancelarii prezydenta.

Aby oddać głos, należy wybrać jeden z powyższych tytułów, umieścić go w temacie e-maila i wysłać na adres: narodoweczytanie@prezydent.pl. Głosowanie trwa do środy 15 lutego.

Która propozycja zdobędzie największe poparcie, okaże się 21 lutego. W Międzynarodowym Dniu Języka Ojczystego Andrzej Duda ogłosi tytuł wybranego przez Polaków dzieła.

Narodowe Czytanie po raz pierwszy odbyło się w 2012 roku. Czytano wówczas «Pana Tadeusza» Adama Mickiewicza, a w następnych latach dzieła Aleksandra Fredry, dwa razy Henryka Sienkiewicza i raz Bolesława Prusa.

Akcja organizowana jest w celu popularyzowania znajomości polskiej literatury. Patronuje jej para prezydencka, która podczas finału im-

Andżej Дуда представив список книг, серед яких оберуть одну для «Національного читання – 2017». Серед пропозицій президента – «Весілля» Виспянського і «Провесна» Жеромського.

поляків, тематика, викладена бездоганною польською мовою, а, передусім, їхнім значенням для формування національної ідентичності», – йдеться в повідомленні президентської канцелярії.

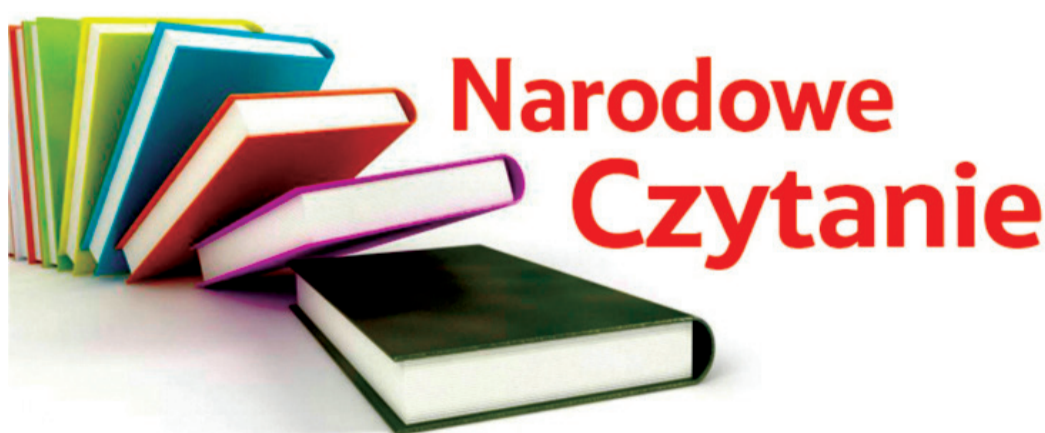
Щоби проголосувати, потрібно вибрати одну з вище перерахованих назв, вписати її в поле теми електронного листа та надіслати на адресу: narodoweczytanie@prezydent.pl. Голосування триватиме до середи 15 лютого.

Результати стануть відомими 21 лютого. У Міжнародний день рідної мови Анджей Дуда оголосить назву вибраного поляками твору.

Національне читання вперше відбулося у 2012 р. Тоді поляки читали «Пана Тадеуша» Адама Міцкевича, в наступні роки – твори Александра Фредра, Генрика Сенкевича, Бо-леслава Пруса.

Ініціатива проводиться з метою популяризації польської літератури. Акція відбувається під патронатом президентської пари, яка під час фіналу заходу, що проходить в одну з вересневих субот, братиме участь у публічному читанні вибраного твору.

Джерело: Polskie Radio dla Zagranicy

prezy, organizowanej w jedną z wrześniowych sobót, uczestniczy w publicznym czytaniu wybranego dzieła.

Źródło: Polskie Radio dla Zagranicy

Користувачі Інтернету можуть вибирати серед «Провесни» Стефана Жеромського, «Мемуарів Соплиці» Генрика Жевуського, «Беньовського» Юліуша Словацького та «Весілля» Станіслава Виспянського.

«Кожен із цих творів має відмінних героїв, різні сюжет і стиль. Поєднує їх суттєва для нас,

Wydział Kultury Rady Miasta Łuck
Centrum Kultury w Lublinie
Towarzystwo Kultury Polskiej na Wołyniu im. Tadeusza Kościuszki

ogłaszają

X Konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Polskiej dla mieszkańców Ukrainy

pod patronatem
Konsula Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Łucku
Prezydenta Miasta Lublin
Łuckiej Rady Miejskiej

Patronat medialny – gazeta «Monitor Wołyński»

Управління культури Луцької міської ради
Центр культури в Любліні
Товариство польської культури на Волині імені Тадеуша Костюшка

оголошують

X Декламаторський конкурс польської поезії і прози для мешканців України

Під патронатом
Генерального консула Республіки Польща у Луцьку
Президента міста Любліна
Луцької міської ради

Медійний патрон – газета «Волинський монітор»

Założenia ogólne

1. X Konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Polskiej dla mieszkańców Ukrainy odbędzie się pod koniec lutego 2017 r. O miejscu i ostatecznym terminie prowadzenia konkursu zainteresowane osoby zostaną zawiadomione później. Konkurs jest imprezą otwartą, przeznaczoną dla osób mieszkających na stałe lub czasowo na Ukrainie.

2. Celem konkursu jest propagowanie literatury polskiej na Ukrainie oraz integracja Polaków i Ukraińców, doskonalenie warsztatu artystycznego, konfrontacja dokonań twórczych.

3. Laureaci Konkursu wytypowani podczas eliminacji w Łucku wezmą udział w X Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa, które odbędą się w Lublinie.

4. Laureaci IX Polsko-Ukraińskich Spotkań Mistrzów Słowa kwalifikowani są bezpośrednio do udziału w X Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa, bez udziału w eliminacjach konkursowych

5. Laureatom delegowanym z Ukrainy do udziału w X Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa, organizatorzy zapewniają transport do Lublina i z powrotem oraz noclegi i wyżywienie w czasie pobytu w Polsce.

6. Laureaci delegowani z Ukrainy do udziału w X Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa, w celu uzyskania wizy do Polski na 2 tygodnie przed wyjazdem (najpóźniej – w dniu 15 marca 2017 r.) muszą posiadać ważny paszport zagraniczny.

7. W przypadku braku ważnego paszportu zagranicznego we wskazanym dniu organizatorzy zastrzegają sobie prawo zamiany wytypowanych nagrodzonych laureatów, wyróżnionymi posiadającymi ważny paszport.

Warunki uczestnictwa

- ukończone 15 lat;
- przygotowanie repertuaru nie prezentowanego w poprzednich konkursach;
- przygotowanie repertuaru z zakresu literatury polskiej w języku polskim lub ukraińskim.

Wykonawca może reprezentować tylko jedną instytucję (np. szkołę, ośrodek kultury, klub);
– **zgłoszenie odbywa się do dnia 23 lutego 2017 r.** poprzez złożenie KARTY UCZESTNIKA lub zgłoszenie telefoniczne

Zgłoszenia przyjmują Sofia Muliar (tel. +38 0979874574) i Natalija Katrenikova (anata11@mail.ru)

Kategorie konkursu:

A. TURNIEJ RECYTATORSKI

1. Repertuar uczestników obejmuje 2 utwory poetyckie w całości lub fragmentach lub 1 utwór poetycki i fragment prozy z literatury polskiej prezentowane w języku polskim lub ukraińskim;

2. O jakiegokolwiek zmianie repertuaru na każdym z etapów konkursu uczestnicy muszą natychmiast poinformować organizatorów;

3. Łączny czas wykonania nie może przekroczyć 6 minut.

Uwaga: Przekroczenie limitu czasu przez wykonawcę może spowodować wyłączenie go z oceny przez Sąd Konkursowy.

Zagalne zasady:

1. X Deklamatorski konkurs polskiej poezji i prozy dla mieszkańców Ukrainy odbędzie się na początku lutego 2017 r. Pro ostatni daty i miejsce prowadzenia konkursu zainteresowani osoby będą powiadomieni później. Konkurs – ce odkryty zachód, przeznaczony dla tych, хто постійно або тимчасово проживає в Україні.

2. Мета конкурсу – промоція польської літератури в Україні, а також інтеграція українців і поляків, вдосконалення артистичних вмінь, співставлення творчих досягнень.

3. Laureaci, відібрані на конкурс у Луцьку, візьмуть участь у X Польсько-українських зустрічах майстрів слова у Любліні (Польща).

4. Laureaci IX Польсько-українських зустрічей майстрів слова допускаються до участі у X Польсько-українських зустрічах майстрів слова без проходження конкурсного відбору.

5. Laureatom, делегованим з України до участі у X Польсько-українських зустрічах майстрів слова, організатори забезпечують перевезення до Любліна та назад, нічліги та харчування під час перебування у Польщі.

6. Laureaci, делеговані з України до участі у X Польсько-українських зустрічах майстрів слова, за 2 тижні до фіналу (найпізніше 15 березня 2017 р.) повинні мати дійсний закордонний паспорт (для отримання візи).

7. Якщо котрийсь із лауреатів у вказаний день не матиме дійсного закордонного паспорта, організатори мають право замінити його однією з осіб, відзначених у конкурсі, яка матиме дійсний закордонний паспорт.

Умови участі:

- мати повні 15 років;
- приготувати репертуар, якого учасник не представляв у попередніх конкурсах;

- до репертуару мають входити твори польської літератури польською або українською мовою. **Виконавець може представляти лише одну інституцію** (наприклад, навчальний заклад, дім культури чи клуб);
- **зголошення до участі відбувається до 23 лютого 2017 р.** шляхом заповнення АНКЕТИ УЧАСНИКА (безпосередньо або за телефоном).

Зголошення приймають Софія Муляр (тел. +38 0979874574) та Наталія Катренікова (anata11@mail.ru).

Конкурсні категорії

A. ДЕКЛАМАТОРСЬКИЙ ТУРНИР

1. Repertuar учасників має складатися з 2 поетичних творів чи їхніх фрагментів або з 1 поетичного твору та 1 фрагменту прози з польської літератури польською або українською мовою;

2. Про будь-яку зміну репертуару на будь-якому з етапів конкурсу учасники повинні негайно повідомити організаторів;

3. Загальний час виконання не може перевищувати 6 хвилин.

Увага! Перевищення виконавцем часового ліміту може призвести до його виключення з оцінюваних учасників конкурсу.

«Być Polakiem» – konkurs dla młodzieży

Konkurs jest skierowany do młodych Polaków na całym świecie. Jego organizatorem jest Fundacja „Świat na tak”. Wspierają ją środowiska i organizacje polonijne.

Inicjatywa promuje polskość, podejmuje problematykę związaną z pytaniami: co to znaczy być Polakiem żyjąc poza granicami kraju? Jak się wiąże z tym obowiązki, jakie radości, jakie korzyści i jakie problemy?

Prace należy nadsyłać w nieprzekraczalnym terminie do 4 marca 2017 r.

Regulamin konkursu i inne informacje o konkursie można znaleźć na stronie internetowej: <http://swiatnatak.pl/byc-polakiem/>

Znaleziska z kościoła w Ołyce

Знахідки з олицького костелу

W Wołyńskim Muzeum Krajoznawczym 1 lutego wystawiono do obejrzenia unikatowe rzeczy, znalezione w kryptach Kolegiaty Świętej Trójcy w Ołyce.

W 2016 r. w Ołyce odbywały się ukraińsko-polskie badania interdyscyplinarne. Eksperti podzieliли się doświadczeniem z badań i efektami prac. Najciekawszym odkryciem okazały się portrety trumienne wykonane na blasze z XVII wieku. Przedstawiają one Albrychta Stanisława Radziwiłła i jego żonę Annę Krystynę Lubomirską. Znalezione również wizerunek herbu rodu Radziwiłłów. Zdaniem ekspertów, te portrety były zamieszczone na trumnach kanclerza wielkiego litewskiego i jego żony. Renowację znalezisk przeprowadził konserwator, pracownik naukowy Rówieńskiego Muzeum Krajoznawczego Ołeksij Wojtiuk.

Archeolodzy nadal będą kontynuować badania w Ołyce. Znaleziska czasowo pozostaną w Wołyńskim Muzeum Krajoznawczym. Eksperti uważają, że w Ołyce powinno powstać muzeum, gdzie będzie można przechowywać znalezione rzeczy.

Prace konserwacyjne w Kolegiacie Świętej Trójcy trwają od 2013 r. Prowadzi je Fundacja

Dziedzictwa Kulturowego dzięki kosztom przyznanej przez polskie Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Ministerstwo Spraw Zagranicznych, a także ofiarom złożonym przez polskie firmy i osoby prywatne. W 2016 r. odnowiono część fasady kościoła. Wcześniej prezes Fundacji Dziedzictwa Kulturowego dr Michał Laszczkowski powiedział, że ostateczny koszt prac można oszacować co najmniej na kilka milionów złotych.

Z odpowiedzi Wołyńskiej Obwodowej Administracji Państwowej dowiedzieliśmy się, że z budżetu obwodu nie przydzielano kosztów na prace renowacyjne w Kolegiacie Świętej Trójcy w Ołyce.

Maja GOŁUB
Foto ze strony «Хроніки Любарта»

P. S.: Fundacja Dziedzictwa Kulturowego przypomina o trwającej zbiorce darowizn na ratowanie Kolegiaty Świętej Trójcy w Ołyce: <http://www.dziedzictwo.org/Zbiorka>

У Волинському краєзнавчому музеї 1 лютого показали унікальні речі, знайдені у криптах колегіального костелу Святої Трійці в Олиці.

У 2016 р. в Олиці відбувались українсько-польські міждисциплінарні дослідження. Експерти розповіли, що перед їх початком мусили прибрати сміття. Після цього вдалось віднайти найцікавіші знахідки – виконані в XVII ст. на металевих пластинах портрети Альбрехта Станіслава Радзивілла та його дружини Кристини Анни Любомирської, а також зображення родового герба Радзивілів. Експерти вважають, що портрети були вміщені на трунах великого канцлера литовського та його дружини. Реставрацію знахідок проводив художник-реставратор, науковий співробітник Рівненського краєзнавчого музею Олексій Войтюк.

Археологи й надалі будуть проводити дослідження в Олиці. Знахідки тимчасово зберігатимуться у Волинському краєзнавчому музеї. Експерти зазначили, що в Олиці має бути створений музей, де можна було б експонувати ці унікальні знахідки.

Із 2013 р. у костелі Святої Трійці тривають реставраційні роботи. Їх проводить польський

«Фонд культурної спадщини» на кошти, виділені Міністерством культури та національної спадщини РП і Міністерством закордонних справ РП та пожертвувані польськими фірмами або приватними особами. У 2016 р. відреставровано частину фасаду костелу. Раніше Голова «Фонду культурної спадщини» Міхал Ляцковський зазначав, що на реставраційні роботи може піти кілька мільйонів злотих.

Із відповіді Волинської ОДА на наш інформаційний запит ми дізналися, що з обласного бюджету не виділялись кошти на реставраційні роботи в олицькому костелі.

Мая ГОЛУБ
Фото із сайту «Хроніки Любарта»

P. S.: Фундація культурної спадщини нагадує, що триває збір коштів на порятунок костелу Святої Трійці в Олиці: <http://www.dziedzictwo.org/Zbiorka>

«Оcalić od zapomnienia» – konkurs dla szkół

«Врятувати від забуття» – конкурс для шкіл

Konkurs «Ocalić od zapomnienia – pamięć o niezłomnych pilotach por. pil. Janinie Lewandowskiej i gen. bryg. pil. Stanisławie Skalskim» przeznaczony jest dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów oraz środowisk polonijnych w roku szkolnym 2016/2017.

Współorganizatorami konkursu, który został objęty Honorowym Patronatem przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudę są Dziecięcy Uniwersytet Ciekawej Historii wraz ze Szkoła Podstawową nr 21 z Oddziałami Integracyjnymi im. Świętego Jana Pawła II w Nowym Sączu.

Zadaniem uczestników konkursu jest przygotowanie pracy multimedialnej, plastycznej lub modelarskiej poświęconej niezłomnej pilotce por. pil. Janinie Lewandowskiej oraz legendarnemu pilotowi gen. bryg. Stanisławowi Skalskiemu. Dla laureatów konkursu przewidziano atrakcyjne nagrody, m. in. wyjazd studyjny do Parlamentu Europejskiego w Brukseli.

Do udziału w konkursie zapraszane są zarówno szkoły polskie jak i szkoły polonijne.

Zgłoszenia można nadsyłać drogą mailową do 28 lutego 2017 na adresy: genskalskikonkurs@op.pl – prace dotyczące gen. bryg. pil. Stanisława Skalskiego; lewandowskakonkurs@op.pl – prace dotyczące por. pil. Janinie Lewandowskiej.

Formularz Zgłoszeniowy i Regulamin Konkursu można pobrać na stronie: <http://www.duch.edu.pl/index.php/component/content/article?id=402>

Konkurs «Врятувати від забуття» – пам'ять про незломних пілотів: поручника Яніну Левандовську і генерала Станіслава Скальського», призначений для учнів початкових шкіл, гімназій та полонійних організацій у 2016–2017 навчальному році.

Організатори конкурсу, який проводиться під почесним патронатом президента Республіки Польща Анджея Дуди, – Дитячий університет цікавої історії та початкова школа № 21 з інтеграційними відділами імені Святого Яна Павла II в Новому Сончі.

Завдання учасників конкурсу полягає у підготовці конкурсної роботи (мультимедійної, художньої або створення моделі), присвяченої незломній пілотці Яніні Левандовській та легендарному генералу бригади, пілоту Станіславу Скальському.

На переможців конкурсу чекають нагороди, зокрема, ознайомча поїздка до Європейського парламенту в Брюсселі.

До участі в конкурсі запрошуються як польські школи на території Польщі та за її межами.

Заявки можна надсилати до 28 лютого 2017 р. на електронну адресу: genskalskikonkurs@op.pl – праці, присвячені Станіславу Скальському; lewandowskakonkurs@op.pl – праці, присвячені Яніні Левандовській.

Реєстраційний формуляр і правила конкурсу можна завантажити за посиланням: <http://www.duch.edu.pl/index.php/component/content/article?id=402>

Informacje Lubelskie

W Lublinie 30 stycznia 2017 r. w Trybunale Koronnym odbyła się uroczysta promocja książki «Śladami pisarza. Józef Łobodowski w Polsce i w Hiszpanii», która jest pokłosiem naukowego projektu badawczo-wydawniczego współfinansowanego przez Uniwersytet Marii Skłodowskiej-Curie w Lublinie i Ambasadę Rzeczypospolitej Polskiej w Madrycie pod redakcją naukową Grzegorza Bąka, Ludmiły Siryk i Ewy Łoś. Książka zawiera wspomnienia i prace naukowe przedstawicieli różnych pokoleń i jest świadectwem inspirującej roli pisarstwa Józefa Łobodowskiego. Wielość autorów, ośrodków badawczych i zachowanie różnorodności językowej tekstów podkreśla rozległość wymiaru kulturowo-geograficznego twórczości polskiego pisarza. W twórczości Józefa Łobodowskiego ważne miejsce zajmuje m.in. prezentacja Ukrainy, pojmowanej w aspekcie materialnym i duchowym, socjologicznym i politycznym.

Od 2 do 5 lutego w Lublinie odbyła się ogólnopolska impreza jeździecka Cavaliada. W hali Targów Lublin zaprezentowano 360 koni; była sportowa rywalizacja, pokazy i targi. Dużo przedstawicieli wystawiły m.in. Litwa, Niemcy, Szwecja i oczywiście byli jeźdźcy z Polski. Atrakcją był jak zawsze konkurs skoków przez przeszkody. W tym roku w konkursie wzięło udział 140 jeźdźców i 265 wierzchowców. Po raz pierwszy odbyły się zawody w powożeniu zaprzęgami czworokonnymi. Cavaliada to doskonała okazja, by mieszkańcy Lublina nie pasjonujący się jeździectwem mogli poznać jego tajniki.

Dwie pikiety w sprawie medycznej marihuany zostały przeprowadzone w Lublinie. Uczestnicy obu manifestacji domagali się jej legalizacji. Zwracali ponadto uwagę na potrzebę tworzenia legalnych upraw w Polsce. W przeciwnym razie leki będą bardzo drogie i na zmianie prawa najbardziej skorzystają zagraniczne koncerny. Podkreślali również, że leki powinny być refundowane i sprzedawane na receptę, a ewentualne uprawy ściśle kontrolowane.

W ubiegłym tygodniu po obrzeżach Lubartowa spacerowały łosie. Dla jednego z nich wyprawa do miasta nie skończyła się jednak dobrze. Klepa spadła ze skarpy wyrobiska i zginęła. Według relacji miało też dojść do zderzenia się samochodu osobowego ze zwierzętami. Kiedy policjanci dotarli na miejsce okazało się, że wystraszone całą sytuacją zwierzęta rozbiegły się w różnych kierunkach. Niedługo potem młody łoś został uspijony przez lekarzy weterynarii i wywieziony w bezpieczne miejsce do Lasów Kozłowieckich.

Nie ma szans na to, aby elektryczne busiki jeździły po terenie Starego Miasta w Lublinie. Radni powiedzieli «nie» obywatelskiej uchwale w tej sprawie. Sprawa ciągnie się od 2013 r. Wówczas spółka Lublin City Tour zaczęła wozić elektrycznymi busikami turystów po lubelskich ulicach. Firma chciała objąć swoimi usługami także teren Starego Miasta. Lublin jest jedynym miastem wojewódzkim zakazującym takich przejazdów dla turystów po Starym Mieście.

Gabloty turystyczne w ilości 21 sztuk mają służyć turystom, którzy odwiedzą Lublin, w czasie tegorocznych obchodów jubileuszu 700-lecia lokacji Lublina na prawie niemieckim. Tablice i 40 tys. sztuk mapek w papierowej wersji, które będą rozdawane bezpłatnie, kosztowały w sumie 73 500 zł brutto. Na nowych mapach będą zaznaczone nie tylko zabytki, ale też stacje Lubelskiego Roweru Miejskiego i najważniejsze parkingi.

W styczniu z lubelskiego lotniska skorzystało 24,5 tys. pasażerów. To wynik gorszy niż 12 miesięcy wcześniej. W styczniu lotnisko obsłużyło 193 operacje lotnicze. Dla porównania w styczniu 2016 roku takich operacji było 274. Co więcej, tak słabych wyników jak obecnie PLL nie odnotował w całym 2016 roku. Nadal najlepszym miesiącem w historii PLL jest sierpień 2016 r. Wówczas port obsłużył ponad 40 tys. pasażerów.

99 projektów wpłynęło do tzw. «zielonego» budżetu obywatelskiego Lublina. Ich wartość opiewa na około 16 mln złotych. W puli budżetu są 2 mln złotych. Jedną z najtańszych propozycji (koszt 2,2 tys. złotych) jest projekt «Otoczajmy się zielenią» z Wrotkowa. Chodzi o posadzenie żywopłotu na skwerze wzdłuż ogrodzenia skupu złomu. 541 tys. złotych miałyby pochłonąć «Budowa placu seniora przy ul. Motorowej», 773,5 tys. – budowa skweru przy ul. Nadrzecznej.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

30 січня 2017 р. у Коронному трибуналі в Любліні відбулася урочиста презентація книжки «Слідами письменника. Юзеф Лободовський у Польщі та Іспанії», яка є результатом наукового дослідницько-видавничого проекту, співфінансованого Університетом Марії Кюрі-Склодовської в Любліні та Посольством РП у Мадриді. Видання вийшло під науковою редакцією Гжегожа Бонка, Людмили Сірик та Еви Лось. Книга, в якій вміщені спогади й наукові роботи представників різних поколінь, свідчить про те, що творчість Юзефа Лободовського надихає. Велика кількість авторів, дослідницьких центрів та збереження мовного різноманіття текстів підкреслює широту культурно-географічного обшару творчості польського письменника. У творчості Юзефа Лободовського важливе місце посідає презентація України в контексті матеріальному та духовному, соціологічному та політичному.

Із 2 до 5 лютого в Любліні відбувалися Загальнопольські змагання з кінного спорту «Cavaliada». У виставковій залі «Люблін» було представлено 360 коней, проводилися перегони, покази й аукціони. Багато представників мали, зокрема, Литва, Німеччина, Швеція. Були тут також наїзники з Польщі. Як завжди, цікавими були перегони з подоланням перешкод. У цьому році в них взяла участь 140 наїзників і 265 коней. Уперше відбулися змагання упряжок, що склалися з чотирьох коней. «Cavaliada» – це чудова можливість, щоб жителі Любліна, котрі не захоплюються кінним спортом, могли пізнати його секрети.

У Любліні відбулися дві маніфестації, учасники яких домагалися легалізації медичної марихуани. Вони також звертали увагу на те, що її необхідно легально вирощувати в Польщі, інакше ліки будуть дуже дорогими і зміною законодавства найбільше скористаються закордонні концерни. Також підкреслювали, що держава повинна компенсувати витрати хворим на медичну марихуану, яку потрібно продавати за рецептом, та контролювати поля, де вона ростиме.

Минулого тижня країнами Любартова гуляли лосі. Для одного з них мандрівка до міста завершилася невдало. Тварина впала в кар'єр і загинула. Згідно з повідомленнями, відбулося також зіткнення легкового автомобіля з тваринами. Коли на місце приїхала поліція, виявилось, що налякани цією ситуацією тварини розбіглися в різні сторони. Невдовзі після цього ветеринари приспали молодого лося й вивезли в безпечне місце до Козловецьких лісів.

Немає шансів на те, щоб електричні мікроавтобуси їздили територією Старого міста в Любліні. Депутати сказали «ні» громадянському рішення в цій справі. Тяганина триває з 2013 р. Тоді фірма «Lublin City Tour» почала возити туристів люблінськими вулицями на електробусах. Вона хотіла охопити своїми послугами також історичний центр міста. Люблін залишається єдиним воєводським центром у Польщі, де туристам заборонені такі поїздки Старим містом.

21 інформаційна таблиця допоможе туристам, котрі відвідують Люблін під час святкування 700-річчя отримання Любліном магдебурзького права. На таблиці та 40 тис. невеликих паперових карт, які роздаватимуть безкоштовно, загалом витратили 73,5 тис. злотих. На нових картах будуть зазначені пам'ятки, зупинки «Люблінського міського велосипеда» та найголовніші автостоянки.

У січні послугами люблінського лєтовища скористалися 24,5 тис. пасажирів. Це гірший результат, ніж 12 місяців тому. У січні аеропорт здійснив 193 операції. Для порівняння: в січні 2016 р. таких операцій було 274. Настільки низьких показників, як нині, аеродром не фіксував упродовж усього 2016 р. Найкращим місяцем в історії лєтовища «Люблін» залишається серпень 2016 р. Тоді аеропорт обслужив понад 40 тис. пасажирів.

99 проектів подали до так званого зеленого громадянського бюджету Любліна. Їхня загальна вартість становить 16 млн злотих. У бюджеті міста на це передбачено лише 2 млн злотих. Один із найдешевших проектів – «Оточуймо себе зеленню» із Вроткова (2,2 тис. злотих, висадження живого паркану вздовж огорожі скупки металолому). 541 тис. злотих коштувало би «Будівництво площі сеньйора (сеньйорами в Польщі називають людей похилого віку – ред.) на вулиці Моторовій», 773,5 тис. – будівництво скверу на вулиці Надзечна.

Адам ТОМАНЕК

Члönkowie Stowarzyszenia Kultury Polskiej
im. Ewy Felińskiej na Wołyniu
i redakcja Monitora Wołyńskiego
składają wyrazy współczucia

Rodzinie i Bliskim Mera miasta Łuck

śp. Mykoły Romaniuka

Wieczny odpoczynek racz Mu dać Panie,
a światłość wiekuista niechaj Mu świeci na wieki.

Amen

Andrzej Duda: Chcemy mieć realne gwarancje bezpieczeństwa Ukrainie

– Zapewniam, że nie będziemy mieli absolutnie żadnej sytuacji niebezpieczeństwa militarnego, jeżeli prawo międzynarodowe będzie przestrzegane. I do tego wzywamy także stronę rosyjską. Ja to podkreślam za każdym razem, w każdym moim wystąpieniu – mówił prezydent Andrzej Duda. Dlatego – tłumaczył – Polska wspiera wszystkie działania, które prowadzą do zakończenia wojny na Ukrainie i silnym głosem sprzeciwia się «wszelkim aktom prowokacyjnym».

Duda powiedział także, że Polska jest członkiem NATO takim samym, jak pozostałe państwa Sojuszu. – Chcemy mieć realne gwarancje bezpieczeństwa, nie tylko te na papierze, wynikające z artykułu 5 (traktatu północnoatlantyckiego, który mówi o wspólnej obronie), ale realną gwarancją bezpieczeństwa jest obecność sił Sojuszu.

Polska Agencja Prasowa

Анджей Дуда: «Ми хочемо мати реальні гарантії безпеки»

«Нам не загрожує жодна військова небезпека, якщо всі будуть дотримуватися міжнародного права. І до цього ми також закликаємо російську сторону. Я підкреслюю це щоразу, в кожному моєму виступі», – зазначив президент Анджей Дуда. Він сказав, що Польща підтримує всі дії, які ведуть до завершення війни в Україні й категорично виступає проти «будь-яких провокаційних актів».

Дуда сказав також, що Польща такий самий член НАТО, як і інші держави, що входять до Альянсу. «Ми хочемо мати реальні гарантії безпеки, а не тільки на папері, у статті 5 (Північноатлантичного трактату, який говорить про спільну оборону). Реальна гарантія безпеки – це присутність сил Альянсу».

Polska Agencja Prasowa

W USA potwierdzili kluczową rolę NATO

Wiceprezydent USA Mike Pence i minister spraw zagranicznych oraz wicekanclerz Niemiec Sigmar Gabriel podkreślili w czwartek, podczas spotkania w Waszyngtonie, kluczową rolę NATO w zapewnianiu bezpieczeństwa Europy i Ameryki Północnej – poinformował Biały Dom.

Pence i Gabriel zgodzili się – według opublikowanego komunikatu, że sojusznicy z NATO «powinni wnosić sprawiedliwy wkład do wspólnego bezpieczeństwa».

Obaj politycy podkreślili też, że NATO musi przystosować się do sprostania nowym zagrożeniom, takim jak «stosujący przemoc ekstremizm i terroryzm».

Rzeczpospolita

У США підтвердили ключову роль НАТО

«Віце-президент США Майк Пенс та міністр закордонних справ Німеччини, віце-канцлер Зігмар Габріель у четвер, під час зустрічі у Вашингтоні, наголосили на ключовій ролі НАТО у зміцненні безпеки Європи та Північної Америки», – повідомили в Білому домі.

Як зазначено в повідомленні, Пенс і Габріель погодилися, що члени НАТО «повинні робити справедливий внесок задля спільної безпеки».

Обидва політики також підкреслили, що НАТО мусить пристосуватися до протистояння новим загрозам, таким як «екстремізм і тероризм, що застосовують насилля».

Rzeczpospolita

McCain apeluje do Trumpa: trzeba dać Ukrainie poważną broń

Przewodniczący komisji sił zbrojnych Senatu USA John McCain zwrócił się do prezydenta Donalda Trumpa o zapewnienie pomocy Ukrainie, aby mogła obronić się w sytuacji nasilenia rosyjskich ataków. O reakcję świata prosi zaś prezydent Ukrainy, Petro Poroszenko. W sprawie Awdijiwki zwołana została Rada Bezpieczeństwa ONZ. Do Rosji apeluje też polskie MSZ.

– W świetle najnowszych rosyjskich ataków i perspektywy przyszłej agresji przeciwko Ukrainie nalegam, by skorzystał pan z uprawnień przyznaných przez ustawę o polityce obronnej (National Defense Authorization Act) na rok podatkowy 2017, aby dostarczyć śmiertelne środki obronnej Ukrainie w celu obrony jej terytorium przed kolejnymi naruszeniami ze strony Rosji i jej separatystycznych pełnomocników – napisał republikański polityk w liście do prezydenta.

McCain podkreślił też, że Rosja nie zatrzyma się w swoim militarnym marszu, swej «kampanii by rozczłonkować Ukrainę», jeśli nie spotka się ze zdecydowaną odpowiedzią na swoje akty agresji. Senator wezwał także do utrzymania sankcji przeciw Rosji przez cały czas, gdy Moskwa będzie okupować Krym i atakować Donbas, destabilizować Ukrainę.

Informacyjna Agencja Radiowa

2017 | NATO SCOPE

Маккейн звертається до Трампа: «Треба дати Україні тяжке озброєння»

Голова комісії збройних сил Сенату США Джон Маккейн звернувся до президента Дональда Трампа з пропозицією надати допомогу Україні, щоб вона могла захиститися в ситуації посилення російських атак. Президент України Петро Порошенко також просить світ відреагувати. У справі Аwdi-ївки була скликана Рада безпеки ООН. До Росії апелює також польське МЗС.

«З огляду на останні російські атаки й перспективу майбутньої агресії проти України наполягаю, щоб ви скористалися правами, передбаченими законом «Про оборонну політику (National Defense Authorization Act) в 2017-му податковому році», й надали летальну зброю Україні з метою захисту її території від чергових нападів зі сторони Росії та сепаратистів», – написав політик-республіканець у листі до президента.

Маккейн також підкреслив, що Росія не зупиниться у своєму військовому марші та «кампанії розчленування України», якщо не зустрінеться з рішучою відповіддю на її агресію. Сенатор також закликав зберегти санкції проти Росії на весь період, доки триватиме окупація Криму Москвою та військове втручання на Донбасі, що дестабілізує Україну.

Informacyjna Agencja Radiowa

Rosjanie prowokują Łotwę

Straż przybrzeżna Sił Zbrojnych Łotwy wykryła zbliżający się rosyjski okręt wojskowy. To kolejna prowokacja ze strony Moskwy. Kilka dni temu rosyjskie myśliwce przeleciały w pobliżu zewnętrznych granic wód terytorialnych Łotwy.

Do najnowszego incydentu doszło w sobotę (28 stycznia – red.). Patrol wykrył rosyjski wojskowy pomocniczy okręt «Bira», który zbliżył się na 10 mil morskich do wód terytorialnych Łotwy, gdzie znajduje się ekskluzywna strefa ekonomiczna tego państwa.

Służba prasowa Sił Zbrojnych Łotwy poinformowała, że okręt zachowywał się «bezcześnie». Władze wezwały Rosję do zaprzestania prowokacji przeciwko Rydze.

W szóstym tygodniu patrol wojskowy NATO zauważył dwa myśliwce Sił Zbrojnych Marynarki Wojennej Federacji Rosyjskiej Su-24 i An-26, które przeleciały w pobliżu zewnętrznych granic wód terytorialnych Łotwy.

Polska planuje wysłać na Łotwę kompanię czołgów PT-71. Jednostka ma stanowić część wschodniej flanki NATO, której zadaniem jest ochrona przed ewentualnym atakiem rosyjskich wojsk. W ubiegłym roku misję zapowiedział szef MON Antoni Macierewicz.

TVP

Росіяни провокують Латвію

Берегова охорона Збройних сил Латвії виявила російський військовий корабель, що наближався до морського кордону країни. Це чергова провокація з боку Москви. Кілька днів тому російські винищувачі пролетіли поблизу зовнішніх кордонів територіальних вод Латвії.

Останній інцидент відбувся 28 січня. Патруль виявив російське військове допоміжне судно «Біра», що наблизилось на 10 морських миль до територіальних вод Латвії, де знаходиться виключна економічна зона цієї держави.

Прес-служба Збройних сил Латвії повідомила, що корабель поводився «нахабно». Керівництво країни закликала Росію припинити провокації.

На минулому тижні військовий патруль НАТО виявив два винищувачі військового флоту Збройних сил Російської Федерації, Су-24 та Ан-26, які пролетіли поблизу зовнішніх кордонів територіальних вод Латвії.

Польща планує вислати до Латвії танкову роту PT-71. Підрозділ стане частиною східного флангу НАТО, завданням якого є захист від можливого нападу російських військ. Минулого року про прибуття цього підрозділу говорив міністр оборони Польщі Антоній Мацєревич.

TVP

Ukraina chce do NATO

Na szczycie Unii Europejskiej na Malcie powinien się pojawić temat Ukrainy – zapowiedział Donald Tusk. Na wschodzie kraju ciągle słychać strzały, długo nie słychać było żadnej reakcji ze strony Ameryki. Prezydent Putin być może testuje, na ile sobie może pozwolić przy nowym amerykańskim prezydencie. Petro Poroszenko zapowiada właśnie referendum w sprawie przystąpienia Ukrainy do NATO, co można тракtować jako rodzaj presji na Zachód by nie zapomniała o jego kraju.

Україна хоче до НАТО

«На саміті Європейського Союзу в Мальті повинні порушити тему України», – пообіцяв Дональд Туск. На сході країни продовжують лунати постріли, довго не було чути жодної реакції зі сторони Америки. Президент Путін, можливо, тестує, що може собі дозволити при новому американському президентові. Петро Порошенко обіцяє провести референдум щодо вступу України в НАТО, що можна трактувати як спосіб тиску на Захід, аби не забували про його країну.

TVN24

NATO kontra Rosja. Trwa walka o Bałkany Zachodnie

NATO pomaga rządowi Zachodnich Bałkanów budować struktury wywiadowcze i obronne, aby mogły oprzeć się zagranicznemu, szczególnie rosyjskiemu, wpływowi politycznemu – powiedział dzisiaj w Czarnogórze sekretarz generalny sojuszu Jens Stoltenberg.

Sojusz Północnoatlantycki jest świadom doniesień o zwiększonych rosyjskich wpływach na Bałkanach oraz rosyjskiej interwencji w procesy polityczne w Czarnogórze – powiedział Stoltenberg, przemawiając podczas wizyty w Sarajewie.

Obserwujemy to bardzo uważnie. Ściśle współpracujemy z partnerami, w tym z Czarnogorą, aby pomóc wzmocnić ich zdolności wywiadowcze i instytucje obronne – powiedział. Sekretarz Generalny NATO.

Czarnogóra może stać się członkiem NATO w tym roku. Zdecydowanie takiemu rozwiązaniu sprzeciwia się Rosja. W ubiegłym roku władze kraju oskarżyły grupę Serbów i rosyjskich nacjonalistów o planowanie zamachu podczas wyborów 16 października.

Sekretarz Generalny zachęcił rywalizujących przywódców etnicznej Bośni, aby osiągnęli kompromis w sprawie przyszłości kraju i jego drodze do członkostwa w NATO i Unii Europejskiej.

Niezależna.pl

NATO проти Росії. Триває битва за Західні Балкани

«НАТО допомагає урядам Західних Балкан створювати розвідувальні та оборонні структури, щоб вони могли чинити опір закордонним, особливо російським, політичним впливам», – сказав у четвер у Чорногорії генеральний секретар Альянсу Єнс Столтенберг.

«Північноатлантичний альянс ознайомлений із повідомленнями про збільшення російських впливів на Балканах та російської інтервенції в політичні процеси в Чорногорії», – сказав Столтенберг у промові під час візиту до Сараєва.

«Ми дуже уважно спостерігаємо за цим і тісно співпрацюємо з партнерами, в тому числі з Чорногорією, щоби допомогти укріпити їхню обороноздатність та оборонні інституції», – сказав генеральний секретар НАТО.

Чорногорія може стати членом НАТО вже цього року. Цій ініціативі рішуче противиться Росія. Як повідомляє агентство «Reuters», минулого року влада країни звинуватила групу сербів та російських націоналістів у плануванні перевороту під час виборів 16 жовтня.

Генеральний секретар заохотив лідерів етнічної Боснії, щоб вони досягнули компромісу щодо майбутнього країни та її дороги до членства в НАТО та Європейському Союзі.

Столтенберг підкреслив, що НАТО не змушуватиме жодної держави вступати в Альянс і відкинув закиди, що НАТО буде втручатися у випадку політичних заворушень у Боснії.

Niezależna.pl

Czeskie MSZ zaatakowane przez hakerów

Wykradli ze skrzynki korespondencję należącą do kierownictwa resortu, w tym samego ministra Lubomira Zaoralaka. Według czeskich mediów w skrzynkach mailowych znajdowały się również dokumenty sklasyfikowane jako tajne.

Czesi od wielu lat są inwigilowani przez rosyjski wywiad, o czym wielokrotnie informowały parlamentarzyści tamtejsze służby. W kraju mocno się również szerzy prorosyjska propaganda. Niedawno Czesi stworzyli specjalną jednostkę w ministerstwie spraw wewnętrznych, która ma walczyć ze sterowaną z Kremla dezinformacją.

Gazeta Wyborcza

Міністерство закордонних справ Чехії атакували хакери

З електронних скриньок було викрадено кореспонденцію, яка належала керівництву відомства, в тому числі самого міністра Любомира Заоралєка. За повідомленнями чеських ЗМІ, в електронних скриньках також знаходилися документи, які класифікувалися як секретні.

Чехи впродовж багатьох років перебувають під наглядом російської розвідки, про що чеські служби багаторазово інформували парламентарів. У країні також поширюється проросійська пропаганда. Нещодавно чехи створили спеціальний підрозділ у Міністерстві закордонних справ, який має боротися з дезінформацією, що поширюється під керівництвом Кремля.

Gazeta Wyborcza

ПРАСА // РОБОТА

Вакансії у Луцькому міському центрі зайнятості

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець	Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець	Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Агент торговельний	3 264	Організація збуту товарів (напої), робота з клієнтами, оформлення договорів, напрацювання бази нових клієнтів	Водій автотранспортних засобів	3 200	Перевезення штатних працівників до місця призначення по місту та області	Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	3 200	Виконання окремих робіт з ремонту та обслуговування електроустаткування
Агент торговельний	4 000	Продаж кондитерських виробів; розширення клієнтської бази, контроль замовлень, розширення асортиментного ряду продукції	Водій автотранспортних засобів	3 200	Робота на автомобілі "Вольво" (бензовоз), перевезення по Україні.	Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	3 200	Виконання робіт з ремонту та обслуговування електроустаткування, ліквідування несправностей в роботі пристроїв, їх ремонт
Апаратник борошномельного виробництва	3 200	Робота в цеху, завантаження вивантаження зерна в борошномельні машини.	Водій автотранспортних засобів	3 500	Роботи по ремонту доріг, підвезення дорожніх матеріалів (пісок, щебінь) автомобілем МАЗ, посипка піщано-соляною сумішшю	Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	3 200	Монтаж, наладка і обслуговування електроустаткування і електропроводки, виявлення та усунення несправностей та пошкоджень, утримання електроустаткування у робочому стані, 3 група допуску (до і понад 1000В), знання основ електроніки і автоматики
Апаратник круп'яного виробництва	3 200	Робота в цеху, завантаження вивантаження зерна для виготовлення крупи.	Водій навантажувача	3 500	Комплектування товару згідно замовлення	Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	3 300	Перевірки та ремонт проводки та електроприладів
Апаратник хіміодоочищення	5 000	Виконання обов'язків майстра хіміодоочищення, здійснення замірів води, проведення хімічної очистки	Водій навантажувача	3 500	Управляти автотранспортом вантажопідйомністю 5 т (Львівський)	Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	4 500	Проведення поточного ремонту та обслуговування паперових машин
Арматурник (будівельні, монтажні й ремонтно-будівельні роботи)	5 000	Робота на будівництві (в'язання каркасів, проведення бетонувальних робіт)	Водій тролейбуса	3 810	Водіння автотранспортного засобу (тролейбуса) маршрутами міста, якіно, вчасно з дотриманням графіка	Електромонтер контактної мережі	4 728	Ремонт та обслуговування контактної мережі
Бармен	3 200	Обслуговування клієнтів кафе, розрахунок з клієнтами	Вчитель з початкової освіти (з дипломом молодшого спеціаліста)	2 000	Організація виховного процесу у формі навчання та гри з дитиною, зацікавити дитину до навчального процесу	Закрійник	3 300	Виконання економічної розкладки лекал на тканині, розкрій різних типів тканини
Бухгалтер	3 500	Ведення бухгалтерського обліку та податкової звітності, нарахування заробітної плати, знання 1С-бухгалтерії	Геолог	3 200	Опис ґрунтів при бурінні свердловин, оформлення документації при проведенні робіт	Закрійник	4 000	Виконання економічної розкладки лекал на тканині, розкрій різних типів тканини
Бухгалтер	4 100	Виконувати роботу заступника головного бухгалтера, ведення бухгалтерського та податкового обліку, володіння програмою 1С бухгалтерія 8,7 версія (будівництво будівель)	Головний бухгалтер	4 500	Ведення фінансово-господарської діяльності підприємства, досконале знання бухгалтерської законодавчої бази	Закрійник-різальник	3 500	Робота із вирізанням деталей крою по лекалам на розкрійній машині
Бухгалтер	4 000	Облік і ведення основних засобів, знання 1С8	Головний бухгалтер	3 520	Завідувач сектору - головний бухгалтер. Ведення обліку фінансово - господарської діяльності, складання фінансової, податкової, статистичної та іншої звітності, складання та виконання кошторису, підготовка бюджетної пропозиції до бюджетного запиту, аналіз фінансової діяльності.	Інженер з буріння (бурових робіт)	3 200	Організація та участь у процесі буріння свердловин
Бухгалтер-ревізор	3 500	Проведення інвентаризації та контроль правильності ведення бухгалтерського та податкового обліку	Головний бухгалтер	3 300	Попередньо телефонувати ведення бухгалтерської та фінансової звітності, ведення обліку, знання програм 1-с бухгалтерії, медок	Інженер з метрології	4 000	Калібрування засобів виміральної техніки, здійснення спеціальними приладами замірів показників газових лічильників, підготовка висновків за результатами перевірки і вимірів
Вальцювальник гумових сумішей	4 000	Виготовлення гумових сумішей на гумозмішувальному обладнанні	Головний енергетик	4 315	Розробка заходів підвищення ефективності використання паливно-енергетичних ресурсів, надійної і економічної роботи енергоустановок, запобігання аварій та інше	Інженер з охорони праці	4 200	Контроль за охороною праці на підприємстві, ведення відповідної документації, можливі періодичні виїзди на виробництво службовим автомобілем
Вантажник	3 200	Завантаження та розвантаження меблів	Головний інженер проекту	8 000	Проектування об'єктів, організація роботи підприємства	Інженер з транспорту	4 000	Допомога клієнту у підборі авто та тракторних запчастин, виписка первинної документації
Вантажник	3 500	Розвантаження та завантаження товару	Двірник	3 200	Ретельне прибирання території дитячого садочка	Інженер-будівельник	8 000	Виконавець робіт на будівництві, організація робіт на будівництві, вміння читати креслення
Верстатник широкого профілю	5 000	Робота на універсальних станках	Дизайнер (художник-конструктор)	3 200	Дизайнер внутрішніх інтер'єрів	Інженер-електронік	3 500	Забезпечує безперебійне функціонування системи і вживає оперативних заходів, організовує проведення досліджень системи управління, розробка і впровадження проектів удосконалення управління
Взуттєвник з ремонту взуття	4 500	Майстер з ремонту взуття, ремонт та реставрація взуття, вміння шити, встановлювати профілактику, набійки, супінатори, каблучки, фарбувати взуття.	Директор філіалу (філії)	13 000	Менеджер з сільського господарства, пошук земельних ділянок (паїв) сільгосп-призначення для взяття в оренду та використання в подальшому	Інженер-електронік	5 000	Ремонт торговельної техніки (касові апарати, електронні ваги)
Виробник харчових напівфабрикатів	3 200	Виготовлення харчових напівфабрикатів	Диспетчер	3 200	Приймання замовлень від пасажирів та віддача їх по рації водіям радіо таксі	Інженер-землепорядник	3 320	Розробка проектів відведення, рекультивации земель, грошової оцінки земель, схеми землеустрою
Водій автотранспортних засобів	3 850	Здійснення пасажирських перевезень за міськими маршрутами автобусами "Богдан" та "Еталон", проведення розрахунків з пасажирями (продаж квитків), підтримання належного технічного стану та чистоти транспортного засобу	Дорожній робітник	3 500	Ямковий ремонт дорожнього покриття, виконання робіт при експлуатаційному утриманні автомобільних доріг	Інженер-проектвальник	3 200	Оклад+ преміальні, дотримання режиму підприємства та проектування газопроводів
Водій автотранспортних засобів	3 500	Автотранспортні перевезення автомобілями масою від 3,5 тонн	Експедитор	3 500	Контроль за дотриманням правил перевезення товару. Здійснення документального супроводження продукції до пункту їх призначення, оформлення ввірених йому документів (видаткові накладні, товарно-транспортні накладні)	Інженер-проектвальник	6 840	Планування та проектування проектів на будівництво, реконструкція об'єктів
Водій автотранспортних засобів	3 200	Вантажні перевезення по Україні	Електрик дільниці	1 600	Звертатись до голови ОСББ, проводити поточне обслуговування та ремонт електроустаткування в багатоквартирному будинку, дотримання правил техніки безпеки	Інженер-проектвальник	3 500	Проектування електричних мереж 0,4-10 кВ (КЛ - 0,4/10кВ, ТП- 0,4/10 кВ, ПЛ- 0,4/10 кВ, РП- 0,4/10 кВ)
Водій автотранспортних засобів	5 000	Виконувати роботу водія на евакуаторі з маніпулятором, переміщення вантажів	Електрогазоварник	3 600	Зварювальні роботи по ремонту тролейбусів	Інженер-технолог	4 860	Розробка технологічних процесів, нормативів, оптимальних режимів виробництва на продукцію, нормативів, інструкцій, планів розміщення устаткування технологічної оснастки, організації робочих місць
Водій автотранспортних засобів	3 400	Водій групи швидкого реагування. Відповідальність до роботи	Електрогазоварник	5 000	Проведення зварювальних робіт ручного зварювання	Інспектор з кадрів	4 000	Ведення роботи та оформлення документації щодо персоналу підприємства, ведення табелів обліку робочого часу
Водій автотранспортних засобів	3 200	Водій швидкої медичної допомоги, графік роботи по-змінний, дотримання правил техніки безпеки руху та утримання автомобіля в належному технічному стані	Електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	3 500	Ремонт та виготовлення стрічкових пил на пилорами. Місто Луцьк, вул. Набережна, 4	Касир (на підприємстві, в установі, організації)	3 500	Прийом готівки, проведення касових ордерів видаткових (програма 1С:Бухгалтерія) здача інкасації (ведення документації, проведення)
Водій автотранспортних засобів	4 000	Доставка молока на молоковозі ГАЗ 3307. Ремонт та обслуговування автомобіля	Електрозварник ручного зварювання	3 600	Зварювальні роботи по ремонту тролейбусів			
Водій автотранспортних засобів	3 200	Доставка товарів до торгових точок	Електрозварник ручного зварювання	4 000	Зварювання металоконструкцій, тримачів, хомутів			
Водій автотранспортних засобів	4 000	Перевезення вантажів (деревне вугілля), довіз до місця роботи транспортом роботодавця	Електромеханік	3 500	Обслуговування, ремонт та усунення несправностей електричних приладів в авто			
Водій автотранспортних засобів	4 000	Перевезення вантажів по Україні. Автомобіль марки MAN (вантажопідйомність 22 тонни)	Електромонтажник силових мереж та електроустаткування	5 000	Монтаж і налагодження силових пристроїв, комірків, панелей, розподільчих пристроїв, головних розподільчих щитів; ввід в експлуатацію та сервісне обслуговування електромереж з напругою до 110кВ			
Водій автотранспортних засобів	3 500	Перевезення готової продукції						
Водій автотранспортних засобів	4 000	Перевезення пасажирів до місця роботи і у зворотньому напрямку						
Водій автотранспортних засобів	4 457	Перевезення поштових відправлень матеріально-відповідальна особа.						

Крім того є багато інших вакансій,
за додатковою інформацією звертатися за адресою:
м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

Bieg Pamięci Żołnierzy Wyklętych:

Miejsce: Zdołbunów

Start biegu: 26 lutego 2017, godz. 12.00

Budynek Kultury (БКЦ) w Zdołbunowie

Zapisy: do 22 lutego na adres elektroniczny

tropemwilczym@ukr.net (w zgłoszeniu należy podać imię i nazwisko, datę urodzenia, adres zamieszkania; osoby niepełnoletnie otrzymają mailem zaświadczenie dla rodziców do podpisu, które trzeba przynieść w dzień biegu)

**Organizator
główny:**

Patronat:

Organizatorzy lokalni:

Kulturalno-Oświatowe
Centrum im. T. Czackiego

Patronat medialny:

Zdołbunowska Rejonowa
Administracja Państwowa

Projekt współfinansowany w ramach sprawowania opieki Senatu Rzeczypospolitej Polskiej nad Polonią i Polakami za granicą za pośrednictwem Fundacji «Wolność i Demokracja»

